

Lord Raffles

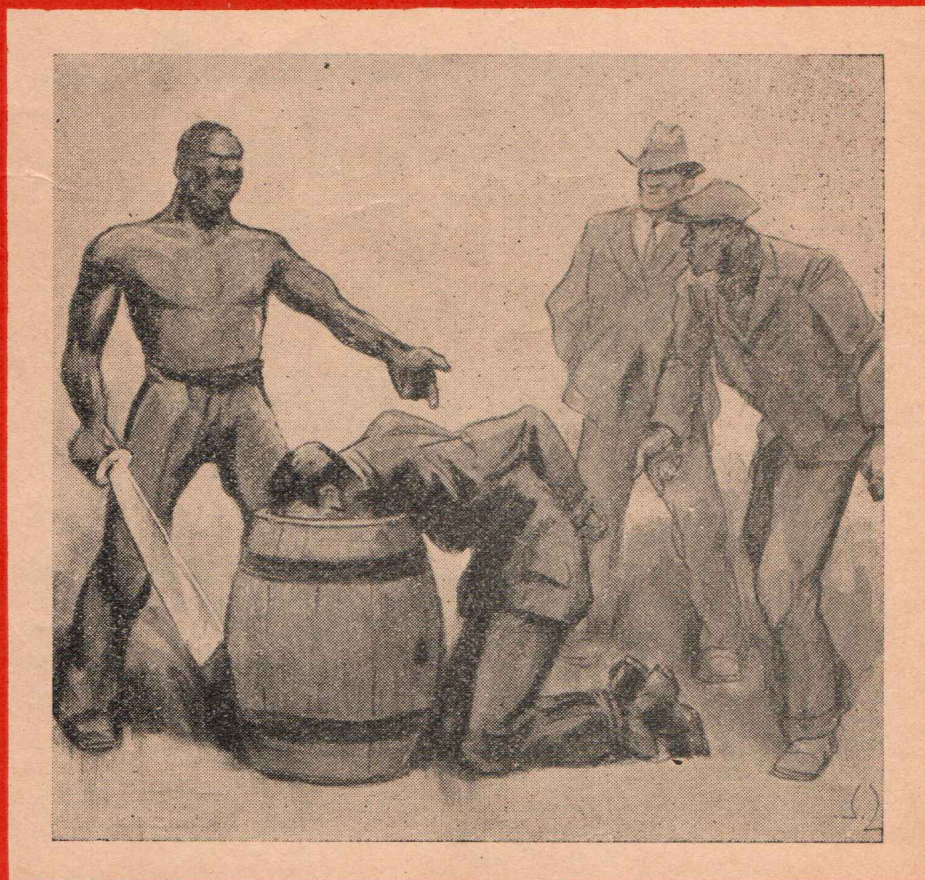
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ZWARTE BEUL

N° 2547

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De zwarte beul

HOOFDSTUK I.

TWEE BERICHTEN IN DE TIMES

Het was tamelijk stil in de grote conversatiezaal van de bekende Windsor Club, in de Oxfordstreet te Londen.

De avond begon te vallen, en de meeste leden, die in de Club gedineerd hadden waren vertrokken, daar het een prachtige zomeravond was, die naar buiten lokte.

De ramen van de grote zaal, die op de Oxfordstreet uitzagen, stonden wijd open, zodat het rumoer van het grote stadsleven ongehinderd naar binnen kon

dringen.

Boven de leestafel, in het midden van het vertrek, brandde reeds het elektrische licht.

In de gemakkelijke stoelen, die rondom deze tafel waren geplaatst, zaten een aantal leden, die rustig van hun lectuur genoten, bestaande uit weekbladen van allerlei aard, de meeste op sportgebied en uit de zoëven door een der bedienden binnengebrachte avondbladen.

Er werd zeer weinig gesproken.

Aan een der uiteinden van de lange tafels zaten twee heren naast elkander, die in hun uiterlijk een vrij grote tegenstelling vertoonden.

De een was lang en slank, waarbij zijn gehele houding wees op grote spierkracht, en had een scherp getekend gelaat met doordringende grijze ogen.

De ander, die naast hem zat, was jonger, maar ook zijn bewegingen wezen er op, dat hij een geoefend sportman moest zijn.

Deze twee heren waren Lord William Aberdeen, de vice president van de Windsor Club en zijn vriend Charles Brand, in wiens gezelschap men hem voortdurend zag.

De jongeman was verdiept in de lectuur van *The Tattler*, een van de meest gelezen geïllustreerde weekbladen in Engeland, terwijl Lord Aberdeen zich had verdiept in de *Times*.

Hij had reeds een aantal kolommen doorgekeken, toen zijn gelaat ineens van uitdrukking veranderde, en hij het blad wat dichterbij zijn ogen bracht, als wilde hij zich overtuigen, dat hij goed gelezen had. Daarna vouwde hij het blad kalm op, deed een paar trekjes aan zijn sigaret, stond op en wandelde een paar malen, met het blad onder de arm en de handen op de rug gevouwen, het grote vertrek op en neer.

Charles Brand was zozeer in beslag genomen door zijn lectuur, dat hij het opstaan van Lord Aberdeen niet eens had gemerkt, maar nu klopte deze hem zacht op de schouder.

Charles Brand legde het blad aanstonds neer, hief het hoofd op en keek zijn vriend vragend aan.

— Wees zo goed mij even naar mijn spreekkamer te vergezellen, mijnheer Brand, zei Lord Aberdeen op zachte toon.

Onmiddellijk stond de jongeman op, om aan het verzoek van zijn vriend te voldoen.

De twee heren verlieten de conversatiezaal, en volgden een vrij brede gang tot zij bleven staan voor een hoge witgelakte deur, die Lord Aberdeen opendeed, zodat zij een fraai gemeubeld vertrek konden binnentreden, de particu-

liere ontvangkamer van de vice president der Club.

Niet zodra waren zij het vertrek binnenvan of Lord Aberdeen sloot de deur zorgvuldig en trok er een gordijn voor, zodat het onmogelijk was in de gang te horen, wat er gesproken werd.

Hij nam Charles Brand bij de arm, voerde hem zover mogelijk de kamer in en wees hem toen een gemakkelijke stoel aan, dicht bij een der ramen.

Hij trok de gordijnen dicht, na de schakelaar van het elektrische licht te hebben omgedraaid en kwam toen langzaam naar zijn vriend toe, die hem met enige verwondering had gadegeslagen.

Lord Aberdeen nam op zijn beurt plaats in een gemakkelijke stoel, strekte zijn benen uit, en wierp Charles Brand een eigenaardige blik uit zijn sprekende grijze ogen toe.

— Je verwondert je waarschijnlijk, enigszins, Charles, dat ik je van je lectuur heb weggehaald en verzocht heb mij naar hier te volgen?

— Wel een weinig, Edward, want ik kan mij inderdaad niet goed voorstellen, wat wij op dit ogenblik wel voor gewichtigs te bespreken kunnen hebben.

— Dat zul je aanstonds vernemen, amice.

Hij blies een rookwolk uit, volgde de rookspiraal met zijn ogen en ging daarna voort, terwijl hij met het opgevouwen blad van de *Times*, dat hij had meegenomen, op zijn linker handpalm klopte:

— Laat ik beginnen met te zeggen, dat ik op dit ogenblik niet het woord tot je richt als Lord William Aberdeen, de vice voorzitter van deze Club, maar, als John Raffles, de langgezochte gentleman-inbreker van hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard.

John Raffles, alias Lord Edward Lister, ofwel de Grote Onbekende, had deze laatste woorden op zachte toon uitgesproken.

Er was een verschrikte uitdrukking op het gelaat van Charles Brand verschenen.

— Wat is er gaande? vroeg hij fluis- terend. Dreigt er soms gevaar?

— Neen, Charles, daaromtrent kan ik

je geruststellen. In ieder geval geen onmiddellijk gevaar.

Hij ontvouwde langzaam het blad van de Times, zocht even onder de stadsberichten, vond aldra wat hij zocht en richtte toen zijn doordringende blik weer op de jongeman, zijn trouwe helper in zijn vele, vaak gevaarlijke avonturen.

Langzaam, en op ieder woord de nadruk leggend, zei hij:

— Je hebt, evenals ik, natuurlijk gedacht nietwaar, dat professor Nicholson, de Koning van de Misdaad, zijn leven van schurkerij, bedriegerij en misdaad met een gewelddadige dood had geboet?

Brand verbleekte en sprong uit zijn stoel op.

— Wat is dat? Wat zeg je daar? Wat bedoel je? Je wilt toch niet zeggen dat hij...

— Ik moet het vrezen, Charles. Ook ik heb gedacht, dat onze doodsvijand, de aanvoerder van het misdadige Genootschap van de Gouden Sleutel, nu eindelijk naar de hel zou zijn verhuisd en verpletterd zou liggen onder het puin van de afgelegen hoeve in een der noordelijke voorsteden van Londen, waar hij mij zelf had heengevoerd om er mij een afschuwelijke dood te laten sterven.

— Dat is dus niet zo? Hij leeft? vroeg Brand op schorre toon.

— Daar bestaat tenminste veel kans op amice. Ik heb gedacht, dat wij eindelijk voorgoed verlost zouden zijn van deze duivel in mensengedaante, maar ik vrees, dat hij ook ditmaal weer de dans ontsprongen is. Je kunt er trouwens zelf over oordelen; luister maar.

Met gedempte maar toch duidelijke stem las Raffles het volgende bericht uit het cityblad voor:

DE VERDWIJNING VAN PROFESSOR NICHOLSON

Ofschoon onze stadgenoot professor Nicholson nu reeds bijna een maand geleden verdwenen is, op een even plotselinge als raadselachtige wijze, heeft de politie nog steeds geen nadere aanwijzing omtrent deze verdwijning kunnen vinden, zodat wij langzamerhand rekening zullen moe-

ten houden met de mogelijkheid, dat de beroemde hoogleraar een dodelijk ongeval is overkomen.

Wellicht is hij op een der mistige avonden, waardoor Londen juist een maand geleden bezocht werd, in de Theems gevallen. Er hebben reeds zoveel berichten omtrent zijn verdwijning in de Engelse pers gestaan, dat hij ons stellig reeds lang zou hebben gerustgesteld, als hij nog tot het land der levenden behoorde.

Met professor Nicholson zou dan een der bekwaamste en meest geachte geleerden van ons land zijn heengegaan, wiens roep tot zelfs over onze onze grenzen verbreid was.

Wij nemen ons voor te zijner tijd een uitvoerig artikel te wijden aan de door professor Nicholson behaalde resultaten, die behalve een hoogst bekwaam geneesheer, ook een chemicus van de eerste rang was.

Raffles liet het blad zakken.

Brand had met aandacht geluisterd en wierp Raffles, toen deze zijn voorlezing geëindigd had een verwonderde blik toe.

— Is het daarmee uit? vroeg hij.

— Ja, Charles.

— Maar wat betekent dat dan? Daaruit kun je toch onmogelijk afleiden, dat Nicholson niet dood is?

— Neen, dat kan ik ook niet. Dit bericht op zichzelf zou mij niet zo getroffen hebben. Ik breng het echter in verband met een tweede berichtje van geheel andere aard, dat ik iets verder aantrof. Luister, dan zal ik je ook dat voorlezen.

DE RAADSELACHTIGE RAMP IN HIGHBURRY

Men zal zich herinneren, dat omstreeks een maand geleden zich een even ernstige als raadselachtige ontploffing heeft voorgedaan in een afgelegen watermolen, die in de streek algemeen voor onbewoond werd gehouden.

Door een ontploffing, waarvan de

oorzaak nog steeds niet vaststaat, stortte de gehele hoeve in, met een slag, die de grond mijlen 111 de omtrek deed trillen en ging voor een deel in vlammen op.

Het duurde enige tijd, voor de brandweer ter plaatse was, daar het huis zeer afgelegen ligt en een paar dagen later werd, op last van de politie, een aanvang gemaakt met het opruimen van het puin, daar men wilde trachten de oorsprong van deze ramp op te sporen.

Dit moest met de grootste voorzichtigheid geschieden, daar er vrees bestond, dat er zich onder het puin wellicht nog meer ontplofbare stoffen zouden bevinden.

Langzaam maar geregeld vorderde het werk en werd het puin weggeruimd. Op de vierde dag vond men er twee verminkte en onherkenbare lijkken en op de zevende dag nog drie.

Gisteren bereikte men eindelijk de keldergewelven en kon men zelfs de fundamenten van de oude hoeve bloot leggen, waarbij nog twee deerlijk verminkte lijkken aan het licht kwamen. Er moeten dus bij deze ramp zeven personen om het leven gekomen zijn, dat wil zeggen, waarschijnlijk allen, die zich in de afgelegen watermolen bevonden.

Er werden echter in het geheel geen aanwijzingen gevonden, die enig licht kunnen werpen op welke wijze en door wiens toedoen de ontploffing plaats vond.

De politie vraagt zich nog steeds af, hoe 't dynamiet of een andere springstof in dit afgelegen huis is gekomen.

De gehele zaak wordt nog des te geheimzinniger, daar de politie ontdekt heeft, dat de beek naast de hoeve blijkbaar is afgedamd zodat het water een andere bedding zocht, en voor een deel de kelder van de hoeve onder water had gezet.

Als zich in deze aangelegenheid nadere bijzonderheden voordoen, zullen wij zeker niet nalaten onze lezers op de hoogte te brengen.

Weer liet Raffles het blad zakken, en wierp Charles Brand een veelzeggende blik toe.

— Nu zul je zeker wel beginnen te begrijpen, waarom ik een beetje ongerust ben? vroeg hij.

— Eigenlijk gezegd niet, Edward. Er staat toch in dat bericht duidelijk dat er zeven lijkken van onder het puin zijn te voorschijn gehaald.

— Dat is het juist. Het zijn er slechts zeven, en het aantal bandieten dat zich op die avond in het huis ophield bedroeg tien.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES WIL ZEKERHEID

John Raffles was er de man niet naar, om zich tevreden te stellen met een waarschijnlijkheid, een onzekerheid of een halve waarheid.

Het bericht in de Times had hem in feite meer getroffen dan hij zichzelf durfde bekennen, want een voorgevoel zei hem, dat professor Nicholson, de man die hem reeds herhaaldelijk naar het leven had gestaan, tot de drie vermiste mannen behoorde, en wellicht nu reeds weer van uit het duister op hem loerde, om hem bij de eerste gelegenheid, die hij schoon zag, opnieuw aan te vallen.

Het was een geluk, dat professor Nicholson geheel en al onkundig was van het feit, dat zich achter de persoon van Lord Aberdeen die van de Grote Onbekende verborg, anders zou Raffles zeker dag en nacht op levensbehoud bedacht moeten zijn en op middelen moeten zinnen om zich tegen de listen en lagen van zijn vijand te verdedigen.

Vroeg in de ochtend, volgende op de avond, waarop Raffles het veelzeggende bericht in de Times had gelezen, zaten de twee vrienden gezamenlijk aan de ontbijttafel in de kleine eetzaal van het huis in de Cromwellstreet.

Nadat beiden zich een kop thee hadden ingeschonken, vroeg Brand:

— Staat er nog iets nieuws in de Times over die ontploffing?

— Slechts een paar regels, amice. Na lang wikken en wegen is het Cityblad blijkbaar tot het inzicht gekomen, dat de personen in de eenzame watermolen, waarvan de lijken onder het puin zijn gevonden blijkbaar niet tot de eerste standen gerekend konden worden, maar veeleer behoorden tot een of andere boevenbende. Naar mijn oordeel was die

gevolgtrekking niet moeilijk te maken.

— Zijn die zeven gevonden lijken al geïdentificeerd?

— Men heeft ze naar het lijkenhuis van Scotland Yard overgebracht, en daar zijn zij geschouwd.

— En professor Nicholson?

— Professor Nicholson was er niet bij, Charles.

Brand zweeg.

Zijn ogen dwaalden zoekend over het scherp getekend gelaat van zijn vriend, als om te ontdekken wat er in diens goedmoed omgving, en vroeg:

— Wat ben je nu van plan?

— In ieder geval zal ik hier niet werkeloos blijven zitten. Ik wil zekerheid hebben. Die lichamen moeten bijna onherkenbaar verminkt zijn geweest, en wie weet, misschien was professor Nicholson er wel bij, al acht ik het zeer onwaarschijnlijk. Hoe dan ook, ik wil een onderzoek ter plaatse gaan instellen.

— Op het politiebureau? riep Brand verschrikt uit.

— Neen, daar niet,... in Highburry.

— Waarom daar?

— Omdat professor Nicholson waarschijnlijk zwaar gewond moet zijn geweest, even goed als de twee anderen, die aan de dood ontsnapt zijn. Het is dus aan te nemen, dat zij dicht in de buurt zijn gebleven en zich daar een onderkomen hebben weten te verschaffen bij een of andere boer, of wel in het huis van een lid der dievenbenden, die in het Genootschap van de Gouden Sleutel georganiseerd zijn. In het eerste geval zullen zij wel een voorwendsel bedacht hebben om hun verwondingen te verklaren, een autoongeluk of iets dergelijks.

— Maar Nicholson kan toch in die maand wel genezen zijn, en reeds lang weer vertrokken? En in dat geval zal hij toch wel weer naar zijn huis in de Victoriastreet terugkeren?

— Dat zou al een zeer brutaal stukje zijn, al acht ik het niet volkomen uitgesloten. Hoe het ook zij, ik wil weten waar mijn doodsvijand zich bevindt, en wat zijn plannen zijn, en als het mogelijk is wil ik hem doden.

— Die man moet een overeenkomst met de duivel hebben gesloten, mompelde Brand voor zich heen. Hoe vele malen reeds meenden wij, dat hij zijn verdiende loon had gekregen en weer teruggezonden was naar de plek, die hem moet hebben uitgeworpen: de hel. En, toch, telkens weer wist hij op het laatste ogenblik te ontsnappen.

— Juist daarom moeten wij zijn spoor terug vinden, Charles. Het is beter als men met open vizier kan strijden, en ik voel mij niet gerust nu ik Nicholson niet in zijn huis in de Victoriastreet weet, waar hij de geleerde prof uithangt.

— Het is eigenlijk om te lachen, dat de Times zo over de man schrijft, zei Brand, maar het blad weet niet wat wij weten, namelijk dat zich achter die beroemde chemicus en geneesheer de aanvoerder van een misdadigersbende verbijgt.

— Ja, Charles het is een hoogst eigenaardige zaak, zei Raffles, terwijl hij het hoofd schudde. En toch geloof ik niet, dat dit geval op zichzelf staat, maar dat er, meer dan men denkt, zulke gevallen van een dubbel leven zijn aan te wijzen. Maar aan al dat getheoritiseer hebben wij niets. Als je klaar bent met je ontbijt, dan zullen wij maar direct aan het werk gaan, tenminste als je lust hebt mij te vergezellen?

— Hoe kun je het vragen? Dacht je werkelijk dat ik je alleen naar die streek liet gaan, waar Nicholson misschien rondzwerft?

— Wij zullen ons natuurlijk vermommen. Wat dunk je als wij er eens als twee werklozen, die arbeid op het land zoeken, op uit trokken?

— Ik vind 't best. Dat zal ons in staat stellen, zonder argwaan te wekken,

overal navraag te doen.

Voor er een half uur verlopen was, hadden de twee vrienden zich in hun slaapkamer vermomd, door middel van wat kleren uit de rijk voorziene geheime kast in een der wanden, en verlieten kort daarop het huis door de kleine poort, die zich bevond in de muur, welke zich langs het grote park uitstrekte. Zij stapten in een bus die hen naar de in de buurt van de veraf gelegen noordelijke wijk bracht.

Het was omstreeks het middaguur, toen zij eindelijk uitstapten dichtbij de Highburry Crescent, een vrij brede weg, die in een boog om Highburry Fields loopt.

Vandaar begonnen zij hun onderzoek. Zij boden zich aan bij tal van boeren en tuiniers, om naar werk te vragen, gaven hun ogen goed de kost en stelden enige vragen met het doel te ontdekken of bij een hunner gewonden waren of werden verpleegd.

Zij aten wat in een kleine herberg, waarbij zij zich tevreden stelden met bruin brood, kaas en een kruik bier, en zetten daarop onvermoeid hun onderzoek voort, tot dicht in de nabijheid van de plek, waar eens de watermolen had gestaan, die als plaats had moeten dienen, waar de Koning van de Misdaad John Raffles van het leven had willen beroven.

Er was nu niets meer van te zien dan de fundamenten.

Het puin was op een paar hopen gestapeld en in de kelder, waar Raffles opgesloten was geweest en waar Nicholson hem langzaam had willen doen verdrinken, stond nog een paar voet water.

Brand huiverde bij dit zicht, en balde krampachtig de vuisten.

De wenkbrauwen van de Grote Onbekende waren samengetrokken en er was een glans als van staal in zijn grijze ogen.

De gehele namiddag zetten de twee vrienden hun onderzoek voort, zonder evenwel iets te ontdekken, wat hun op het spoor kon brengen.

Geen der boeren had, zoals zij beweerden, gewonden gezien, of wist er iets van af, maar Raffles was er bijna zeker

van, dat minstens een hunner een of meer van de bandieten tegen grof geld geherbergd had.

Misschien hadden zij, nadat zij de gewonden hadden opgenomen, achterdocht gekoesterd bij het lezen van de berichten in de bladen en zich toen voor hun stilzwijgendheid laten betalen.

Hoe dit ook zij, om zeven uur, nadat zij de gehele omgeving mijlen in het rond hadden afgezocht, gaven Raffles en Brand het op, en keerden hongerig en tamelijk vermoeid naar Londen terug.

Zij begonnen met een verfrissend bad en gebruikten daarna de maaltijd, die door de kamerbediende Gaston gereed was gezet.

— Een verloren dag, amice, begon

Raffles glimlachend, nadat zij gegeten hadden.

— Wij hadden toch niet anders kunnen doen, geloof ik?

— Dat meen ik ook.

— Maar wat nu? Nicholson kan toch niet door de grond gezonken zijn? Hij moet toch ergens wezen?

— Ik weet zeker, dat hij zich ergens verborgen houdt, en als een spin in zijn web op mij loert. Maar ik zweer, Charles, dat ik hem zal weten te ontdekken.

— Hoe denk je dat te doen?

— Dat zullen wij morgen bespreken, Charles, riep Raffles lachend uit. Voor vandaag heb ik er genoeg van. Laten wij vanavond maar eens naar de voorstelling in het Hippodroom theater gaan.

HOOFDSTUK III.

DE BROER VAN PROFESSOR NICHOLSON

De volgende dag was het reeds van de vroege ochtend af mooi weer en nogal warm.

Dat was onder meer goed merkbaar in de kamer van de hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter, want deze liep in zijn overhemd rond en had zelfs zijn boord afgedaan, terwijl hij herhaaldelijk aan zijn secretaris, een grijs, droog mannetje met een vossengelaat, Marholm geheten, te kennen gaf, dat het beestachtig warm was, een belangrijke mededeling, welke de secretaris telkens plichtmatig beaamde.

De hoofdinspecteur had het blijkbaar niet biezonder druk die dag, want hij bepaalde zijn werkzaamheden tot het drinken van enige glazen bier, dat met kleine stukjes ijs was afgekoeld, het peuteren in zijn kiesen met een tandenstoker en een wandeling naar het o-

pen raam, om vandaar het drukke gewoel op het Victoria Embankment gade te slaan.

Tegen twee uur in de namiddag werd er een einde gemaakt aan deze aangename bezigheden door het binnentreden van een agent van politie, die de hoofdinspecteur een bezoek aankondigde.

Hij had een kaartje in de hand, dat hij zijn chef overhandigde.

Deze las met hoog opgetrokken wenkbrauwen half voor zich heen:

Mr Georges Nicholson

Doctor in de Rechten

Hij wierp een blik in de richting van de hoek waar zijn secretaris druk aan het werk was en vroeg:

— Ooit gehoord van een zekere Nicholson, Marholm?

Zonder zelfs op te kijken van zijn werk antwoordde de secretaris:

— Professor Nicholson is de man, die reeds een maand geleden spoorloos verdwenen is, hoofdinspecteur, en waarnaar wij ook reeds een maand zoeken.

— Ja, ik wist wel, dat ik die naam meer gehoord had, riep Baxter uit, maar hier is kwestie van een advocaat, Marholm.

— Dan zal het wel familie van hem zijn, chef, zei Marholm. Gij zult dat trouwens aanstonds te weten kunnen komen als u die bezoeker te woord staat.

Baxter zei tot de agent:

— Vraag of Mr Nicholson hier wil komen.

De agent verwijderde zich en liet even later een man van omstreeks zestigjarige leeftijd van hoge gestalte en met sluijk grijs haar, binnen.

Hij was geheel in het zwart gekleed, en droeg een enorme hoornen bril met grote glazen op zijn haviksneus.

Onder zijn arm had hij een zwarte portefeuille, welke hij zeker vreesde te verliezen, want hij bleef deze voortdurend angstvallig vasthouden.

Hij wierp Baxter die snel zijn uniformjas had aangeschoten een onderzoekende blik toe, en vroeg:

— Gij zijt hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard?

— Om u te dienen, mijnheer, antwoordde Baxter met een buiging, terwijl hij de bezoeker een stoel aanbood. Heb ik het genoeg met Mr Nicholson te spreken? Zijt gij misschien familie van professor Sydney Nicholson?

— Ik ben zijn broer, inspecteur. Ik kom rechtstreeks uit Bombay. Omstreeks een maand geleden las ik in onze Indische kranten berichten over 't spoorloos verdwijnen van mijn broer en ik heb toen nog een week gewacht, in de hoop iets naders te zullen vernemen. Ik ben nu sedert gisteren hier, en heb reeds overal geïnformeerd, maar, helaas, ik moet het er nu wel voor houden dat mijn broer, niet meer tot de levenden behoort.

— Het is inderdaad een zeer treurig geval, Mr Nicholson, zei Baxter meewarig. Om u de waarheid te zeggen, vrees ik ook, dat uw broer inderdaad de dood heeft gevonden door een noodlottig on-

geluk.

— Dat moet wel, inspecteur, anders zouden wij toch zeker wat naders van hem hebben vernomen. Ik ben nu hierheen gekomen om mijn zaken te regelen. Gij zult wel weten, dat hij een vrij groot, oud huis bewoonde in de Victoriastraat, en het is noodzakelijk, dat ik orde stel op zijn zaken.

— Niets is natuurlijker, Mr Nicholson, bevestigde Baxter. Gij hebt natuurlijk de nodige legitimatiepapieren bij u?

— Dat spreekt vanzelf. Ziehier.

Mr G. Nicholson nam zijn portefeuille nu onder zijn arm vandaan, opende ze en nam er enige papieren uit, welke hij Baxter toeschoof.

Deze begon de papieren na te lezen.

Na enige tijd gaf hij ze aan zijn bezoeker terug en zei met een beschermende hoofdknik:

— Dat is in orde, mijn waarde heer. Uit deze papieren blijkt duidelijk, dat gij de broer zijt van de alom betreurde professor Nicholson. Mag ik weten wat gij nu wenst?

— Niets anders, dan dat ge mij toestaat het huis van mijn broer te betrekken, dat thans waarschijnlijk wel onder politiebewaking zal zijn gesteld, daar er geen andere naaste bloedverwanten zijn.

— Dat is inderdaad het geval, Mr Nicholson, het spreekt vanzelf, dat gij aanstonds in het huis kunt trekken, nadat er nog enige formaliteiten vervuld zijn.

— Zouden die veel tijd in beslag nemen?

— Volstrekt niet, als gij het wenst, kunt gij reeds vanavond uw intrek in het huis nemen.

— Daarvoor ben ik u zeer erkentelijk. Kunt ge mij ook zeggen of er nog bedienden zijn?

— Marholm, zijn er bedienden, zo wendde de hoofdinspecteur van politie zich tot zijn secretaris.

Marholm bleef kalm doorwerken en antwoordde zonder op te zien:

— Geen andere dan een oude vrouw, Kate geheten, die biezonder lelijk maar ook verbazend aan haar meester gehecht schijnt te zijn. Zij heeft tenminste geweigerd het huis te verlaten, en verkeert in de waan, dat hij nog wel eens zal te-

rugkeren.

— Dit is wat ik weten wilde, hernam Mr George Nicholson. Wij zullen het wel vinden met die oude vrouw. Als zij mijn broer zo goed gediend heeft, dan zal ze het mij ook wel willen doen. Daarvan ben ik zeker. Mag ik nu nog vragen of ge mij aanstonds wilt verwittigen, als er onverhoopt nog iets van mijn broer vernomen mocht worden?

— Dat beloof ik u, Mr Nicholson.

— Dan blijft er mij niets anders over, dan u dank te zeggen voor uw bereidwilligheid, inspecteur. Ik zal nu aanstonds naar de woning van mijn broer gaan, om orde op zijn zaken te stellen.

Mr George Nicholson nam afscheid van de hoofdinspecteur van politie en had even daarna het vertrek verlaten.

Een agent, die voor de deur op wacht stond, wees hem de weg naar buiten, en even later stond hij midden in het drukke gewoel van het Thames Embankment.

Er scheen een taxi op hem te wachten, want hij liep regelrecht op deze auto toe en nam plaats naast een persoon, die blijkbaar zijn terugkomst had afgewacht.

Binnen twintig minuten had de taxi de afstand tot de Victoriastreet afgelegd, en de chauffeur stopte voor het sombere oude huis, waar professor Nicholson zolang zijn duivelse plannen had uitbroed.

De twee passagiers stapten uit, en Mr George Nicholson trok aan de koperen bel, die een hol galmend geluid deed horen.

Het duurde enige tijd voor er sloffende voetstappen naderden, en er een kleine raampje in de deur werd geopend, waarachter een oud lelijk vrouwengelaat verscheen.

Het oude wijf richtte haar stekende zwarte ogen achterdochtig op het gelaat van de bezoeker, en vroeg toen op schorre toon:

— Wat wilt gij? Komt gij om de professor te spreken? Zijt ge dan 'n vreemdeling hier? Weet ge dan niet, dat mijn meester reeds een maand geleden verdwenen is, en dat men hem als dood moet beschouwen?

— Dat alles weet ik, goede vrouw, ant-

woordde Mr George Nicholson bedaard, en ik kom ook niet om hem te spreken. Ik ben de broer van professor Nicholson.

Het oude wijf deed een stap achteruit en scheen op het punt te staan, het raampje weer te sluiten.

Zij bedacht zich echter, wierp de bezoeker opnieuw een blik vol wantrouwen toe en zei toen langzaam:

— Zijn broer? Zijt gij een broer van professor Nicholson? Ik ben reeds lang in zijn dienst, maar ik heb nooit geweten, dat hij een broer had. Ik kan geen geloof aan uw verklaring hechten.

— Daaraan zoudt ge zeer onverstandig doen, vrouw, hernam Mr George Nicholson glimlachend, want ik beschik over de macht, om u desnoods te kunnen dwingen. Ik zou echter om alles ter wereld geen kwade vrienden met u willen worden, daar gij mijn broer zo trouw gediend hebt, en daarom vraag ik slechts, mij en mijn secretaris de deur te openen.

— Hebt gij een volmacht? vroeg de vrouw aarzelend.

— Ja, van de politie.

Nog een ogenblik scheen het oude mens in beraad te staan.

Toen sloot zij het raampje, en het was te horen dat zij twee grendels terugschoof, die de deur gesloten hielden.

Deze ging nu langzaam open, en Mr George Nicholson en zijn secretaris, een oud man met wit haar, traden de smalle vestibule binnen.

In de halve duisternis van de achtergrond was het begin te zien van een eikenhouten trap, die naar boven voerde.

De vrouw had zich in een donkere hoek teruggetrokken en stond vandaar de twee mannen te beloeien.

Mr George Nicholson scheen echter niets op te merken van deze blijkbaar vijandige houding en zei op vriendelijke toon, terwijl hij zijn handschoenen uitrok:

— Wij hebben een verre reis gemaakt, goede vrouw, en wij zouden ons gaarne wat verfrissen en opknappen. Wees zo goed en wijs ons de weg naar de slaapkamer van mijn broer. Ons valies zal aanstonds worden gebracht.

De oude vrouw antwoordde niet, maar

gaf met een zwiigende hoofdknik te kennen, dat zij aan het verzoek om zeep en handdoeken zou voldoen.

Zij ging moeizaam de trap op, waarvan de treden onder haar voeten kraakten, en werd gevolgd door de twee bezoekers.

Zij liepen zo onhoorbaar, dat dit de opmerkzaamheid van de oude heks trok, want zij wendde herhaaldelijk het hoofd om, om te zien of zij wel gevolgd werd.

Zij liet het tweetal binnen in een grote, vrij goed gemeubelde slaapkamer met drie ramen, en mompelde:

— Ik zal aanstonds zeep en handdoeken brengen.

Zij verliet het vertrek en trok de deur achter zich dicht.

De twee bezoekers bleven even onbeveeglijk staan en daarna sloop Mr George Nicholson op dezelfde onhoorbare wijze, waarop hij de trap had bestegen, naar de deur en opende deze onverwacht.

Op de vloermat stond de oude vrouw

in gebukte houding.

Zij richtte zich verschrikt op, als iemand die betrapt wordt en mompelde een onverstaanbare verontschuldiging.

Mr George Nicholson wierp haar een verwijtende blik toe en zei:

— Gij zijt nogal nieuwsgierig uitgevalen. Dat spijt mij, want ik houd niet van luistervinken.

Hij wachtte tot het oude mens zich verwijderd had, en hij haar de trap af had horen gaan en deed de deur weer op slot.

Toen wendde hij zich tot zijn metgezel en zei op zachte toon:

— Ziezo, Charles, nu zijn wij in de vesting, of liever in het hol van de leeuw.

— Dat zijn wij, Edward, en wil je weten wat ik geloof?

— Dat dit oude wijf reeds nu wel zal weten, dat de bezoeker die zij zoëven heeft binnen gelaten niet de broer is van haar verdwenen meester, maar diens doodsvijand John Raffles.

HOOFDSTUK IV.

EEN KAMER VOL GEHEIMEN

Nadat zeep en handdoeken waren gebracht en de twee vrienden zich wat verfrist hadden, keek Raffles eerst om de hoek van de deur of er geen luistervinken waren en daarna eens goed de kamer in het rond. Raffles wreef zich in de handen en zei:

— Ik ben blij, dat ik mijn plan heb doorgezet, Charles, want waarschijnlijk zullen wij nooit een betere gelegenheid vinden, om op ons gemak na te speuren of er zich in dit huis soms nog aanwijzingen bevinden, die het ons mogelijk maken, zonder zelf onze vingers te branden, de Koning van de Misdaad in handen van de politie over te leveren.

— Ik erken, dat de gelegenheid zeer gunstig is, Edward, maar ik vrees, dat wij niet veel of beter gezegd, niets zullen vinden, want Nicholson zal wel niet zo dom zijn geweest hier de bewijzen van zijn dubbel leven te laten rondslingeren.

— Dat ben ik niet helemaal met je eens, amice, riposteerde Raffles. Ik begrijp natuurlijk ook wel, dat Nicholson er niet de man naar is om die bewijzen zo maar los in een lade van zijn schrijftafel te bewaren, maar er zullen wel hier of daar geheime bergplaatsen zijn, en wie weet wat die bevatten. Wat de duur van ons ongestoord verblijf in dit huis

betreft, dat zal wel meevallen. Ik geloof stellig dat die oude heks nog niet weet, dat haar meester nog in leven is, want hij zal haar wel niet op de hoogte hebben gebracht van zijn onderneming in de afgelegen watermolen.

— Het spijt me, Edward, maar ik ben het met die redenering niet geheel en al eens, zei Brand, ik geloof integendeel dat Nicholson, even goed als zijn voorganger professor Shydrift, dat oude wijf, dat hem blindelings is toegedaan, wel degelijk in zijn vertrouwen zal hebben genomen en haar zal hebben verteld, welke plannen hij had om je uit de weg te ruimen. Laten wij vooral niet vergeten, Edward, dat die vrouw zeer sluw is, en niet zal hebben nagelaten trouw de kranten te lezen, in de hoop daarin iets te vinden over het lot van haar meester. Zij moet daarin dus ook iets van de ontploffing hebben gelezen en deze evengoed als wij met de verdwijning van haar meester in verband hebben gebracht.

Raffles dacht een oogenblik na en zei toen peinzend:

— Misschien heb je wel gelijk, Charles en in ieder geval zullen wij er verstandig aan doen, het oude wijf niet uit het oog te verliezen, zodat zij geen enkel lid van de bende, waarover Nicholson het bevel voerde, kan waarschuwen.

— Dat ben ik volkomen met je eens, Edward. Ik vertrouw dat wijf niet, en het zou minder aangenaam zijn, als wij hier onverhoeds door een stelletje kerels van de bende overvallen werden. Ik ken de geheimen van dit huis voor een groot gedeelte en ik moet bekennen, dat ik er niet bepaald aangename herinneringen aan heb behouden.

— Volkomen, juist, Charles. Wij mogen echter niet vergeten, dat wij juist hierheen zijn gekomen met het doel, professor Nicholson uit zijn schuilplaats te lokken. Vergis ik mij, en is hij inderdaad bij de ontploffing gedood, dan gebeurt er natuurlijk niets, maar leeft hij nog, dan zal hij zeker persoonlijk willen onderzoeken, wie de sinjeur is, die zich voor zijn broer heeft uitgegeven, een broer die nooit bestaan heeft. Hoe het ook zij, wij zullen van deze ge-

legenheid gebruik maken, het hele huis eens grondig te doorzoeken, te beginnen met de werkkamer van de zeer geleerde prof.

Het was pas half vijf in de namiddag, toen dit korte gesprek, in de slaapkamer plaats had en de twee vrienden hadden dus gelegenheid te over, nog voor de tijd van het middagmaal een begin met hun onderzoek te maken.

Zij begonnen met de slaapkamer, waar zij zich thans bevonden.

Zij beklopten de wanden, onderzochten de ramen, bekeken nauwkeurig de meubelen, en lichtten het vloerkleed op.

— Een goede slaapkamer voor een man, die er op bedacht moet zijn, dat het geheim van zijn leven ieder oogenblik bekend kan worden, en dat hij dus noodzaak zal kunnen zijn onverwacht te moeten vluchten, begon Raffles. Heb je op het bed gelet?

— Ja, het is zeer ingenieus bedacht. Het bed staat op een groot valluik, en alleen door op deze kleine knop in de wand, dicht bij het hoofdeinde te drukken, zal waarschijnlijk het hele geval onder de vloer verdwijnen.

— Dat heb je gauw opgemerkt, amice. Als de politie binnendringt, verdwijnt professor Nicholson als Mephistofeles in Faust en hij zal dan wel terecht komen in een of ander geheim vertrek, vanwaar een gang hem naar een aangrenzend huis of een geheime uitgang brengt. Heb je ook op de ramen gelet?

— Ja, zij zijn allen electrisch verbonden met een alarmsein daar boven het bed. Bij de minste poging om een dezer ramen te openen, zal dat alarmsignaal daarginds wel gaan. De bewaarplaats voor zijn revolver is ook niet slecht gevonden.

— Dat mag je wel zeggen, Charles. Hij legt dit wapen 's nachts niet in de lade van zijn nachtkastje naast zijn bed, maar in een klein vakje dat tegen de binnenkant van zijn ledikant is aangebracht, zodat hij het kan grijpen, zonder eerst een omslachtige beweging te moeten maken.

— Heb je de luiken in de vloer gezien? vroeg Brand.

— Ja, er zijn er niet minder dan drie. En zij zijn alle nauwkeurig aangegeven door een bepaald figuur in 't vloerkleed. Als zich iemand binnen die aftekening bevindt, behoeft de Koning van de Misdaad slechts op een knop te drukken en de ongewenste bezoeker verdwijnt in de diepte. Let ook eens op de plaatsing van de spiegel in de kleerkast. Deze is zo geplaatst, dat Nicholson, als hij in zijn bed ligt, niet alleen gemakkelijk de gangdeur maar tegelijkertijd gindse zijdeur kan zien, die met een aangrenzend vertrek in verbinding staat. Het is alles verbazend handig ingericht en hem volkomen waardig, al is het feit, dat hij niet dit alles heeft bedacht, maar zijn voorganger in het kwaad, professor Shydrift. Laten wij nu maar eens naar de werkkamer gaan. Wij hebben nu gezien, dat het bed geen geheime bewaarplaats heeft, evenmin als de spiegelkast, de stoelen of een der andere meubelen, en geheime wandvakken zijn hier waarschijnlijk niet, want het papieren behang vertoont nergens de minste onderbreking.

De twee vrienden verlieten de kamer en gingen onhoorbaar de trap af. Raffles behoefde hier niet naar de weg te vragen, want reeds vroeger was hij enige malen onder hoogst precaire omstandigheden in dit huis geweest.

Hij wist, dat de deur, die zich rechts het dichtst bij de straatdeur bevond, tot de spreekkamer van de geneesheer behoorde, dat de deur daar tegenover van de wachtkamer voor de patiënten was, en dat zich achter de consultatiekamer de werkkamer van Nicholson bevond.

Hij opende de deur en de twee vrienden traden binnen.

Op het geluid, dat de opengaande deur maakte, wendde Kate, de oude slavin van de Koning van de Misdaad, die zich in de kamer bevond, verschrikt het hoofd om.

Raffles en Brand zagen direct dat zij bezig was geweest, een poging te doen de schrijftafel van haar meester te openen.

Raffles bleef met de kruk van de deur in zijn hand even staan en zei toen op barse toon:

— Wat doet gij hier? Ga onmiddellijk naar de keuken. Ik zal u wel roepen als ik u nodig heb. Hoe is uw naam?

— Ik heet Kate, antwoordde het wijf, terwijl zij stil langs de beide mannen sloop en hun een blik vol haat toewierp, die zij vruchteloos trachtte te bedekken.

Raffles sloot de deur achter haar en wierp Brand een veelbetekenende blik toe.

— Ik behoef je zeker niet te zeggen, wat zij hier is komen uitvoeren? zei hij op zachte toon. Het staat nu wel vast, dat zij op de hoogte is van de omstandigheden van haar meester en zeer goed weet, dat hij nooit een broer gehad heeft. Zij ziet dus in ons of zijn doodsvijanden, of de detectives, die verdenking zijn gaan koesteren, en zij tracht nu eventueel voorhanden zijnde compromitterende papieren in veiligheid te brengen voor wij ze ontdekken. Dat bewijst in ieder geval, dat zij toch niet geheel en al door haar meester in diens geheimen is genomen. In zekere zin is dat voor ons een voordeel, maar wij zullen toch verstandig doen, een wakend oogje op het wijf te houden, want ik acht er haar toe in staat, als zij zekerheid meent te hebben, dat wij het op het leven of zelfs maar op de veiligheid van haar meester voorzien hebben, ons eenvoudig op de een of andere wijze naar de andere wereld zal helpen.

— Daartoe acht ik haar zeker wel in staat, bevestigde Brand, die een huivering van afschuw niet kon onderdrukken.

Raffles begon nu weer de twee zware knippen op de deur te schuiven en ging toen met de handen in de zijde in het midden van het vertrek staan, om alles nauwkeurig op te nemen.

De werkkamer van professor Nicholson was een groot, vierkant vertrek, met twee ramen, welke op een kleine tuin uitzagen.

Deze ramen konden met sterke luiken van bouten voorzien, gesloten worden.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een zwaar, ouderwets bureau beladen met oude kranten, boeken en tijdschriften van allerlei aard.

Daarachter stond een zware bureau-

stoel, waarvan het velours van de rug geheel kaal gesleten was door het veelvuldig gebruik, dat er van was gemaakt.

Het behang had een donkere tint en de hoge boekenkasten met de groene gordijnen droegen er ook niet toe bij, het vertrek een vrolijker aanzien te geven.

In een der hoeken stond een geraamte op een houten voetstuk, en in de tegenovergestelde hoek hing een opgezette kleine krokodil aan de zoldering.

In een kast met glazen deuren stonden allerlei apparaten, retorten, distilleerkolven en ander glaswerk.

Brand wilde op de schrijftafel toetreden, doch Raffles hield hem met een gebaar terug.

— Wees voorzichtig, zei hij. Je kunt nooit weten, hoe die tafel beschermd is. Herinner je je nog, dat professor Shydrift, achter die tafel zittende en eenvoudig door een hefboom over te halen, ons in een kelder heeft laten vallen, waaruit wij ons slechts met de grootste moeite heben weten te redden?

— Ja, inderdaad, het was een van de gevaarlijkste avonturen, die wij ooit beleefd hebben, zei Brand. Het wordt mij nog koud om het hart, als ik daar aan denk.

Raffles trad nu voorzichtig naderbij, en onderzocht het eerst een leunstoel, die dicht bij de tafel geschoven was.

Op het eerste gezicht viel er niets bijzonders aan te zien, maar dit zou spoedig slechts schijn blijken.

Raffles was achter de schrijftafel gaan staan en vond, toen hij zich bukte, om het blad wat nauwkeuriger te kunnen bekijken, zes elektrische knoppen, die tegen de rand waren aangebracht, die allen een andere kleur hadden.

— Kom eens naast mij staan, Charles, verzocht Raffles op zachte toon. Ik denk wel, dat het hier de enige veilige plek van het vertrek zal zijn.

Brand kwam naderbij, terwijl Raffles zelf in de grote leunstoel ging zitten.

Hij drukte op de eerste der zes knoppen.

Met een helder, metalen geluid kwamen twee stalen ramen bliksemsnel te voorschijn uit de leuning van de brede

stoel en schoven onwrikbaar over elkaar.

Raffles keek zijn vriend glimlachend aan en zei:

— Een menserval, zoals je ziet. Met een dergelijk ding heb ik ook al eens te doen gehad. Gelukkig is mij toen mijn dasspeld te hulp gekomen, die, zoals je natuurlijk weet, niets anders is dan een zeer fijn metaalzaagje van het allerbeste Zweedse verenstaal. Laat ons nu eens zien wat de tweede knop doet.

Raffles drukte er op, en bijna op het zelfde ogenblik klapte vlak voor de deur een valluik neer van bijna twee meter in het vierkant, waardoor een zwart gepend gat ontstond.

— Dat ziet er al een hoop aangenaamer uit, merkte Raffles op. Dat valluik is waarschijnlijk bestemd voor personen, die reden hebben het vertrek met meer haast te verlaten dan Nicholson aangenaam is. Laat ons nu eens zien, wat dat derde blauwe knopje te voorschijn tovert.

Raffles drukte er op, en het schoof een der boekenkasten terzijde, waardoor men in een tweede vertrek kon zien, veel kleiner dan de studeerkamer, en waar als enige meubelen een paar stoelen stonden.

— Wat zou het doel daarvan zijn? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Nog al duidelijk, dunkt mij, antwoordde Raffles. Denkelijk zullen zich in dat vertrek de helpers van de professor ophouden, die, als het nodig is, te hulp worden geroepen.

De vierde knop bleek een mechanisme in beweging te brengen, hetwelk de leunstoel in de grond deed zinken, en Raffles had maar juist de tijd er uit te wippen.

— Waarvoor zou dat gediend hebben? vroeg Brand verschrikt.

— Dat is dunkt mij, nog al duidelijk, antwoordde Raffles glimlachend. Het geval laat zich denken, dat hier wel eens bezoekers met minder goede bedoelingen komen, die weerstand hebben geboden aan alle andere verdedigingsmiddelen. Als er dan voor Nicholson niets anders overschiet dan de vlucht, dan verdwijnt hij op deze wijze snel en vei-

lig, daar hij door het bureau van zijn tegenstander gescheiden is. Zoals je ziet, schuift het gat binnen enkele seconden weer dicht door een sterk plankier. Onze vriend heeft dus gelegenheid te over, zich langs de een of andere geheime gang uit de voeten te maken.

Onder het spreken had Raffles op de vijfde knop gedrukt, en onmiddellijk daalden er zware stalen blinden voor de vensters en voor de deur neer, zodat

het vertrek tot een ware vesting werd.

De zesde knop ten slotte hief al deze veranderingen op en bracht alles weer in zijn vorige toestand terug.

— Je ziet, dat professor Shydrift, de voorganger van professor Nicholson, de man, die alles verzonnen heeft, niet de eerste de beste was, en dat de politie er waarschijnlijk nooit in zou zijn geslaagd hem te arresteren in geval men zijn ware identiteit zou hebben ontdekt.

HOOFDSTUK V.

EEN VRUCHTELOOS ONDERZOEK

Met onverdroten ijver bleven de twee vrienden het vertrek tot in zijn kleinste schuilhoeken doorzoeken, maar hoe zij ook zochten, er viel niets te ontdekken, waardoor professor Nicholson, de grote geleerde, ook maar in het minst zou kunnen worden gecompromitteerd.

Raffles had aldra enige geheime laden in het grote bureau ontdekt, maar dezen bevatten niets anders dan enige waardeloze papieren.

Toch was Raffles er van overtuigd, dat er ergens een instructie van professor Shydrift moest bestaan, een soort testament, een beginselverklaring of hoe men het noemen wilde.

Het was intussen tijd geworden voor 't middagmaal en Raffles en Brand verlieten het huis, om in een naburig restaurant wat te gaan eten, nadat zij zich door de huishoudster de huissleutel hadden laten geven.

De twee vrienden praatten nog enige tijd na, nadat zij klaar waren en lieten zich, de zo juist verschenen Daily Express brengen.

Nauwelijks had Raffles een blik in het blad geslagen, of hij mompelde iets binensmonds, en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Hoofdinspecteur Baxter heeft zich wel erg gehaast om de heren van de pers in te lichten. Hier staat het al in geuren en kleuren vermeld, dat de broer van professor Nicholson is verschenen en zijn intrek heeft genomen in het huis van onze raadselachtig verdwenen stadsgenoot.

— Drommels. Dan zullen wij binnenkort zijn bezoek wel kunnen verwachten, zei Brand verschrikt.

— Misschien wel vanavond of van nacht, zei Raffles laconiek. Nicholson is er de man niet naar, om met dergelijke dingen lang te wachten en ik vermoed zelfs, dat hij niet alleen zal komen, maar in gezelschap van de politie.

— Ik geloof eerder dat hij zich voorlopig achter de schermen houdt.

— Het is best mogelijk, dat je gelijk hebt, Charles, zei Raffles, na enige tijd te hebben nagedacht. Inderdaad is het voor hem het beste, als hij zich voorlopig op de achtergrond houdt.

— Wat zullen wij in die tussentijd doen?

— Wij kunnen niets anders doen dan kalm afwachten.

Brand had met een zorgelijk gelaat voor zich uit zitten staren, schudde het

hoofd en zei zacht:

— Dat loopt nooit goed af, Edward. Wij hebben ons in een wespennest gestoken om weer met Nicholson in aanraking te komen en voor goed met hem af te rekenen. Wij zitten in zijn huis als in een muizenval.

— Het huis van Nicholson moge dan een muizenval zijn, Charles, het is er een, waarvan de muizen het deurtje weer kunnen oplichten, zelfs na van het speek te hebben gesnoept.

Brand scheen nog niet geheel en al overtuigd te zijn, maar hij zag er het nutteloze van in verdere tegenwerpingen te maken.

Daartoe behoefde hij slechts een blik te slaan op het rustige, onbeweeglijke gelaat van de man, die tegenover hem zat.

Raffles rekende met de ober af, waarna de twee vrienden zich weer naar het oude huis in de Victoriastreet begaven.

In de vestibule kwam de huishoudster hen tegemoet, en een enkele blik van Raffles op haar gelaat was voor deze mensenkenner voldoende om hem te doen inzien, dat Brand het zoëven bij het rechte eind had gehad, er lag op haar gezicht niets anders te lezen dan boosaardige vreugde, die zich niet liet verbergen.

Raffles deed echter alsof hij dat niet zag en zei:

— Je kunt bijtijds naar bed gaan, Kate, want ook wij zullen het niet laat maken. Wij zijn vermoeid en verlangen naar rust.

De oude heks knikte, zonder te antwoorden en slofte weg.

Raffles keek haar enige tijd na en zei op zachte toon tot Brand:

— Als dat wijf in de gelegenheid was ons te vergiftigen, had zij 't waarschijnlijk reeds gedaan. Wij zullen er verstandig aan doen, hier in huis niets te eten of te drinken, wat door haar handen is gegaan.

— Natuurlijk, zei Brand, ik zou trouwens niets lusten van haar kooksels en baksels.

— Dat is dus afgesproken... Luister eens, Charles, om ons zelf gerust te stel-

len, zullen wij eerst het mecanisme nog eens proberen, want dat schepsel zou gedurende onze afwezigheid de inrichting hebben kunnen vernielen. Wij zullen er ons aanstonds van gaan overtuigen.

De twee vrienden gingen de werkkamer binnen en vergewisten zich ervan, dat het mecanisme van de verschillende valluiken en van de stoelen nog steeds onberispelijk werkte.

— Ik zal geen ogenblik rustig kunnen slapen, begon Brand weer.

— Waarom niet?

— Vraag je dat nog? Omdat de politie ieder ogenblik voor onze neus kan staan.

— Het is misschien niet erg vriendelijk gezegd, Charles, maar fantasie speelt je parten. Dacht je werkelijk, dat ik het zo ver zou laten komen? Heb je nooit gehoord van het bestaan van alarmsignalen?

— Ik heb gelukkig goede oren, Edward en ik heb ze aan de deur gezien, antwoordde Brand gepikeerd. Maar weet je zeker dat het oude karonje die niet vernielen zal, zodra we naar bed zijn gegaan?

— Misschien wel de bestaande, maar zeker niet het kleine, bijna onzichtbare instrumentje, dat ik zelf aanstonds zal gaan aanbrengen, Charles. Ik hoop dat je wel vertrouwt op mijn bekwaamheden op electricis gebied?

— Dat doe ik, Edward, en toch is mijn hart niet gerust. Een zeker voor gevoel zegt mij, dat het ditmaal niet goed met ons zal aflopen.

— Je hebt een glaasje wijn te veel gedronken, Charles, dat is alles hernam Raffles kalm. Ik geloof dat je daar niet goed tegen kunt. Kom wij gaan nu nog wat in de werkkamer zitten, en gezellig een partijtje schaken. Ik heb een schaakbord in een der kasten zien staan.

— Kun jij schaken op zulk een ogenblik? riep Brand verwonderd uit.

— Waarom niet? Kom Charles, je neemt alles te zwaar op. Hoofd omhoog, en je gedachten concentreren op een partijtje gambret, meer vraag ik je niet.

De twee vrienden begaven zich naar de werkkamer van Nicholson en waren

spoedig in hun partij schaak verdiept.

Zij hadden zodanig plaats genomen, dat het onmogelijk was hen te overval- len, namelijk achter het schrijfbureau, en juist boven het luik waarop de schrijf- tafel gestaan had, die zij in een hoek hadden geschoven.

Brand was maar half met zijn gedach- ten bij het spel, en verloor het dan ook prompt.

Het was omstreeks elf uur toen Raf- fles zich eindelijk oprichtte, zijn armen uitstreekte, eens duchtig geeuwde en zei:

— Nu zullen wij het maar voor ge- zien houden, Charles. Dat wil zeggen, wij zullen hiermede eindigen om met iets anders te beginnen. Wij zullen ons eerst eens gaan overtuigen, wat de be- minnelijke dienstmaagd wel uitvoert, die het bestaan van professor Nicholson ver- aangenaamt, waarna wij enige kleine voorzorgsmaatregelen zullen nemen.

— Weet je wat ik een der beste voor- zorgsmaatregelen had gevonden?

— Laat eens horen.

— De eerste is, dat wij die oude to- verkol onmiddellijk aan het eerste het beste gordijnkoord hadden moeten op- hangen, en de tweede is, dat wij hier nooit een voet in huis hadden moeten zetten.

Raffles fronste even de wenkbrauwen en zei:

— Je bent werkelijk onverbeterlijk

vanavond.

— Kom, ga maar mee.

Zij verlieten het vertrek, gingen on- hoorbaar naar de vestibule, daarna een kleine, smalle gang in, en luisterden toen aan een oude vervelozе deur, waar- van Raffles wist dat deze tot het be- diendenvertrek behoorde.

Daarbinnen was alles doodstil.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij richtte zich aanstonds weer op en fluisterde:

— Stikdonker. Nu zullen wij eens een kijkje gaan nemen in of liever bij de slaapkamer van de oude heks.

De twee vrienden gingen, wederom on- hoorbaar de trap op, toen nog een, en toen nog een en volgden enige tijd een vrij lange gang, die zich over de gehele lengte van het huis scheen uit te strek- ken.

Raffles bleef voor een deur staan, luisterde even aandachtig, keek door het sleutelgat, bleef zo enkele ogenblikken in gebukte houding staan en richtte zich eindelijk weer op.

Hij voerde Brand mee en zei, toen zij een trap waren afgegaan:

— Het oude mens had gelukkig haar kleren nog aan en was bezig haar bed op te schudden. En nu aanstonds aan het werk, Charles.

HOOFDSTUK VI.

EEN BELEIDVOLLE AFTOCHT

Toen Raffles en Brand weer in de ves- tibule waren, duurde het geen kwartier of de eerste had, met de hulp van zijn vriend een elektrische alarminrichting aangebracht, die af zou gaan, als de voordeur of de tuindeur van het huis werd geopend.

Dit bleek wel nodig te zijn, want een nader onderzoek wees uit, dat de huis-

houdster inderdaad van hun afwezigheid gebruik had gemaakt om de bestaande alarminrichting te verwijderen.

— Zo, nu kunnen wij zeker gerust gaan slapen, zei Raffles, maar vooraf zullen wij eens zien, waar wij terecht- komen, als wij het mechanisme in wer- king stellen. Maar wacht, eerst zullen wij onderzoeken of de alarminrichtingen

nu goed werken. Ik zal naar boven gaan naar de slaapkamer, Charles. Open jij over een paar minuten de voordeur een paar keer, zodat ik mij kan overtuigen of de alarmbel overgaat.

Raffles ging de trap op, Brand wachtte even en deed toen de voordeur, en vervolgens ook de tuindeur enige malen open en dicht, waarna hij op zijn beurt zich naar de slaapkamer begaf, waar Raffles hem met een tevreden gezicht wachtte.

— Het sein werkt voortreffelijk, zei hij, luid genoeg om ons te wekken, en toch niet zo luid, dat het hier boven gehoord zal kunnen worden.

— Je denkt dus werkelijk te kunnen slapen, Edward?

— Waarom niet? Ik hoop maar één ding, dat is dat de heren van de politie niet al te vroeg verschijnen en ons althans enige uren nachtrust gunnen.

— Nu, ik geloof niet, dat ik daar veel van zal profiteren, zei Brand zuchtend.

— Je bent in een pessimistische bui, amice, maar dat zal wel overgaan. Nu zullen wij eerst eens zien, hoe wij hier wegekomen. Ga op de rand van het bed zitten, en houd je goed vast.

Brand deed wat hem gezegd was, Raffles strekte zich eveneens op het ledikant uit en drukte op de knop, die aan een der stijlen aangebracht was.

Op hetzelfde ogenblik zakte het bed met vrij grote vaart naar beneden, tot een diepte van wel acht meter, tot het met een lichte schok tot stilstand kwam.

De twee vrienden hoorden, hoe boven hun hoofd met knarsend geluid een luik weer op zijn plaats schoof. Raffles ontstak zijn zaklantaarn, die voldoende licht verspreidde om te kunnen zien, dat zij in een kelder, die met een zware gewelfde deur was afgesloten, terecht waren gekomen.

— Die deur daar zal wel gesloten zijn, zei Brand en tegelijkertijd stapte hij op de grond op de zware deur toe.

— Het is zoals ik zei, zei hij. Je zult mij een genoegen doen, als je mij zegt, hoe we hier wegekomen, als we hier ingesloten zijn en de politie in de slaapkamer is.

— Door die deur, waar je op het o-

genblik voor staat.

— Maar ik heb toch gezegd, dat die op slot is.

— Dat klopt, amice, maar de meeste deuren kunnen geopend worden door een sleutel in het slot te steken en die om te draaien.

— Maar er steekt geen sleutel in het slot.

— Dat is niet te verwonderen, want die heb ik in mijn zak, antwoordde Raffles laconiek.

Tegelijkertijd haalde hij een sleutelbos uit zijn zak, zocht er een zware sleutel uit, en hield deze omhoog.

— Waar heb je die gevonden? vroeg Brand.

— Ik heb hem eigenlijk niet gevonden, Charles, tenminste niet in de eigenlijke betekenis van het woord, omdat ik die sleutelbos in één der laden van het bureau zag liggen, en er mij toen maar dadelijk van meester heb gemaakt. Wees nu zo goed die sleutel eens te proberen.

Brand stak de sleutel in het slot, en draaide deze slechts één keer rond, waarna de deur als van zelf openging.

— Je had gelijk, Edward, riep Brand uit. Er is echter een ding dat ik niet goed begrijp, en dat is, waarom die sleutelbos in de werkkamer wordt bewaard. Als Nicholson plotseling moet vluchten, dan zal hij toch niet eerst naar zijn werkkamer gaan om de sleutel te halen?

— Neen, Charles, het zijn natuurlijk alle duplicaat exemplaren. Onze vriend Nicholson zal wel iedere nacht een gelijksoortige sleutel naar zijn slaapkamer meenemen, en onder zijn hoofdkussen bewaren, zodat het tegelijk met hem in deze kelder terecht komt.

— Maar Edward, vlucht hij dan in zijn pyjama? vroeg Brand plotseling.

— Dat denk ik niet. Er zullen wel hier ergens in de buurt, misschien wel in die houten kist die ik daarginds zie staan, kleren liggen. Ik stel daar trouwens minder belang in, en zou veel liever weten waarheen die gang voert. Het is half twaalf en ik verlang naar mijn bed.

De twee vrienden gingen de gang in, nadat ook Brand zijn lantaarn aangeknipt had.

De gang waarin zij zich bevonden bleek een tunnel te zijn die langzaam rees.

De stenen muren sloegen vochtig uit, en waren gedeeltelijk beschimmeld.

Geruime tijd konden Raffles en Brand deze onderaardse gang volgen.

Toen scheen de temperatuur langzamerhand koeler te worden en tot hun verbazing zagen zij op een gegeven ogenblik de sterren boven hun hoofd.

Zij doofden snel hun lantaarns, en toen hun ogen aan de duisternis gewend waren, zagen zij het begin van een stenen trap voor zich.

Zij gingen deze trap op, die achter dicht struikgewas verborgen bleek te zijn, behorende tot een kleine, verwilderde tuin, die door een lage houten schutting omgeven was.

— Ik geloof dat ik weet waar we hier zijn, zei Raffles op zachte toon, nadat de beide mannen niet zonder moeite zich een weg hadden gebaad door de dichte struiken en nu een smal grintpad volgden.

— Die schutting daarginds, waarin je dat poortje ziet, dat slechts met een klink gesloten is, loopt langs een stille zijstraat, waar zich maar hoogst zelden een levende ziel vertoont. Wij kunnen nu wel weer teruggaan; zoals je ziet, kan dat poortje gemakkelijk geopend worden, alleen door hier van binnen de klink op te lichten, maar je kunt er wel zeker van zijn, dat het van buiten af moeilijker zal gaan.

De vrienden aanvaardden de terugtocht en bereikten de kelder. Zij sloten de zware deur weer zonder deze evenwel op slot te doen.

— Nu ben ik benieuwd hoe we weer bovenkomen, zei Brand, terwijl hij Raffles vragend aankeek.

— Er zal zich hier wel ergens een inrichting zijn, waarmee men dit gevaarte weer op zijn plaats krijgt.

De veronderstelling van Raffles bleek juist te zijn, want na enig zoeken vond hij dicht naast de deur een knop, vrij diep in de stenen verborgen.

Toen hij daar op drukte, rees het bed, dat boven op een liftplankier stond naar boven, en de twee mannen moesten zich

haasten de luchtreis mee te maken. Boven hun hoofd schoof het luik weer terug, en enkele seconden later stond het ledikant weer op zijn oude plaats in de slaapkamer.

— Nu hoop ik je overtuigd te hebben, Charles, dat er hoegenaamd geen gevaar voor ons bestaat. Je kunt je revolver bij de hand houden, maar ik geloof dat het overbodig is.

Onder het spreken was Raffles reeds begonnen zich van jas en vest en boord te ontdoen, welke hij op het voeteinde van het bed legde.

Daarna strekte hij zich op het bed uit, rekte zich behaaglijk uit, en zei:

— Ik zou je aanraden mijn voorbeeld te volgen, Charles. Goede nacht, en wel te rusten.

De jongeman bromde iets terug en strekte zich aan de andere kant van het grote bed uit.

Het kon ongeveer vier uur zijn, en het was nog donker, toen het rinkelen van een bel, zacht maar doordringend, Raffles eensklaps uit de slaap wekte.

Hij was in een ommezien klaar wakker en stootte Brand aan, die zijn ogen uitwreef, en verschrikt om zich heen staarde.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij, nog half slaperig.

— Politie, antwoordde Raffles kalm.

— Heb ik het je niet gezegd? Zijn zij al in huis?

— Waarschijnlijk wel, want zij hebben zoëven de voordeur geopend.

— Waar wacht je op om te vertrekken? vroeg Brand ongeduldig.

— Op het ogenblik dat de politie voor de deur staat. Ik mocht mij eens vergist hebben.

— Je hebt er zeker niets op tegen, dat ik mij in afwachting daarvan maar vast aankleed?

Raffles knikte toestemmend met het hoofd.

Brand trok met bekwame spoed vest, jas en overjas aan en drukte zich zijn hoed op het hoofd, met een vastberaden uitdrukking, die Raffles een glimlach ontlokte.

Deze had een sigaret uit zijn koker genomen, en stond aldra te roken met

de handen op de rug.

Het bleef stil in huis, maar toen kraakte de trap onder naderende stappen.

— Het moet beslist politie zijn, mompelde Raffles, want men hoort ze op een uur afstand. Het lijkt wel als of ze op klompen lopen.

— Als je eens minder luid sprak, Edward? stelde Brand voor.

— Waarom? Ik hoor hen toch ook wel?

— Alles goed en wel, maar veronderstel, dat zij de deur intrappen?

— Beste Charles, die deur is niet van bordpapier, maar van stevig hout, en zoals je ziet, zijn er grendels voor geschoven.

Brand slaakte een zucht en deed er verder het zwijgen toe.

Inmiddels naderden de voetstappen, en even daarna werd er heel zacht aan het slot gemorreld.

Ineens zag Brand die zijn ogen strak op de deur gevestigd hield, tot zijn schrik hoe door het dunne hout van het paneel, de punt van een zaagje kwam steken, dat langzaam heen en weer werd bewogen.

— Dit is de domheid wel ten top gedreven, zei Raffles, zonder enige moeite te doen, zijn stemgeluid te dempen. Denken die politieagenten dan dat zij zich alles mogen permitteren? Men kan wel zien, dat professor Nicholson niet van de partij is, want die zou waarschijnlijk wel een andere en betere methode hebben gebruikt.

Intussen bleef de zaag onafgebroken voortgaan.

Het doel der politieagenten was duidelijk, zij wilden een gat in het paneel zagen, om er hun hand doorheen te kunnen steken, en de grendels terug te schuiven.

— Als wij nu eens de benen namen? stelde Brand voor.

— Nog even mijn sigaret oproken, Charles, dan ben ik tot je dienst.

Raffles had nu zo luid gesproken, dat het niet anders kon of men moest daar buiten zijn stem gehoord hebben.

Dat bleek ook inderdaad het geval te zijn, want plotseling werd op bevelende toon geroepen:

— In naam der wet, open de deur.

— Waartoe zal ik mij die moeite geven, heren, jullie zijn zelf al zo aardig op weg, riep Raffles terug.

Het antwoord bestond uit een woedend gebeuk van een aantal vuisten op het reeds voor driekwart uitgezaagde paneel.

Plotseling vloog dit aan splinters...

— Ik geloof dat het nu tijd is om er vandoor te gaan, riep Raffles.

Tegelijkertijd drukte hij op de knop in de stijl van het ledikant.

Het was inderdaad hoog tijd, want juist toen het gevaarte in het gat van de vloer verdween, klonken boven het hoofd van de vluchtelingen de voetstappen der agenten.

Nauwelijks had het bed de bodem van de kelder bereikt, of boven de hoofden der twee mannen klonk het schrapend geluid van het vloerluik, dat dichtschoof.

Raffles en Brand gingen aanstonds door de deur de smalle tunnel binnen, na hun zaklaantaarns te hebben aangeknipt, en volgden de tunnel langs de hun bekende weg.

Het tweetal was nu de tunnel geheel ten einde gesneld en gingen de stenen trap op, die achter het dichte struikgewas eindigde.

Zij overtuigden zich er eerst van, dat hun hier geen hinderlaag gelegd was, en baanden zich toen een weg door het kreupelgewas, tot zij de smalle weg naar de schutting bereikt hadden.

Voor de deur bleven zij een ogenblik luisterend staan.

Daarbuiten liet zich niets horen.

Raffles was echter een voorzichtig man, en bukte zich zo diep mogelijk, gaf Brand een wenk hetzelfde te doen, en opende toen onverhoeds de deur.

De maatregel bleek niet overbodig, want hij zag twee blauwe broekspijpen van een agent van politie, door de reet van de half geopende deur heen, deed er een greep naar, zodat de man onderste boven tuimelde tegen een collega aan, die achter hem had gestaan.

Voor de twee ordebewakers van hun schrik waren bekomen en weer op gekrabbeld, hadden Raffles en Brand de

deur verder geopend, en waren zij de straat opgesneld.

Zij sloegen een hoek om, bereikten een bredere straat, waar zij vrij spoedig een taxi konden aanroepen, en lieten

zich tot in de onmiddellijke nabijheid van het huis in de Cromwellstreet brengen.

Niet lang daarna bevonden zij zich in veiligheid.

HOOFDSTUK VII.

TERUG IN HET VIJANDELIJK HUIS

De volgende ochtend aan het ontbijt kon Charles Brand terwijl hij een ei pelde, niet nalaten de opmerking te maken, dat Raffles en hij eigenlijk niet veel verder waren gekomen bij hun onderzoek van Nicholson's huis.

— Dat zijn we ook niet, beaamde Raffles, behalve dat we nu precies weten welke toevluchtmiddelen het huis biedt als Nicholson er soms plotseling van door moet gaan. Wij zullen eens kijken wat de ochtendbladen er van zeggen.

Het gehele relaas van hetgeen er de vorige nacht in de woning van professor Nicholson was voorgevallen, stond in geuren en kleuren in de Londense bladen.

Het werd Raffles duidelijk, dat de Koning van de Misdaad ook in dit geval weer met grote sluwheid was te werk gegaan.

Hij had de politie blijkbaar een anoniem briefje geschreven.

Toen de twee vrienden de krant hadden uitgelezen, zei Raffles peinzend:

— Die Nicholson is een slimme vos. En toch, als hij zijn leven van vroeger wil voortzetten, dan moet hij vroeg of laat weer naar zijn huis terugkeren.

— Dat geloof ik ook, zei Brand.

— Dus onze taak ligt voor ons, en wij zullen weer van voren af aan moeten beginnen.

— Je wilt toch niet zeggen, dat je voornemens bent, weer naar het huis in de Victoriastreet terug te keren? riep

Brand verschrikt uit.

— Dat ben ik wel degelijk van plan, amice, antwoordde Raffles bedaard. Het is mijn gewoonte niet halfweg in een onderneming te blijven steken.

— Maar die huishoudster zal ons verdragen, en verder geloof ik stellig, dat er nog politie in huis is.

— Dat betwijfel ik.

— Je bent dus niet van je plan af te brengen?

— Neen, Charles. Mijn plan staat vast.

— In 's hemelsnaam. Maar ik ga met je mee.

— Dat vind ik opperbest. Het zal een prachtige gelegenheid zijn om nu eens voorgoed met hem af te rekenen.

— Wanneer gaan wij er weer heen?

— Vanmiddag nog. Wij zullen eerst James Henderson van alles op de hoogte brengen, want ik ben er mij van bewust dat het wel eens warm zou kunnen toegaan, als Nicholson er niet alléén, maar met een aantal zijner trawanten verschijnt. Als wij dan een goede vriend met stevige vuisten in de nabijheid hebben, kan ons dat slechts baten.

— En hoe denk je het huis binnen te komen? Je gelooft toch niet, dat dat oude wijf nogmaals zo dom zal zijn je in huis te laten?

— Neen, dat is natuurlijk uitgesloten, maar er is wel een andere weg. Wij zullen eenvoudig het huis weer binnengaan, zoals wij er hedennacht uit zijn

vertrokken, maar daarmee wachten we tot het donker is.

Aldus werd afgesproken. Henderson werd van de zaak op de hoogte gebracht en omstreeks acht uur 's avonds toen het reeds donker begon te worden, verlieten de twee vrienden het huis om hun plan ten uitvoer te brengen.

Zij bereikten de zijstraat, begaven zich naar het poortje in de muur, dat Raffles snel en behendig wist te openen, zonder dat iemand er iets van zag.

Hij sloot het poortje, nadat ook Brand was binnengegaan zorgvuldig achter zich dicht, waarna beiden zich even in 't bosje kreupelhout verborgen om te zien of alles veilig was, gingen de stenen trap af, liepen de tunnel door en bereikten aldus de zware eikenhouten deur.

Daar Raffles de sleutel nog steeds in zijn zak had, kon hij de deur gemakkelijk openen, en een ogenblik later stonden de twee vrienden weer in de kelder.

Het ledikant stond nog steeds op dezelfde plaats en het was nu wel duidelijk dat Kate niet op de hoogte was geweest van het geheime mechanisme dat het valluik in beweging bracht.

Raffles tastte naar de knop, dicht bij de deur, en even later rees het ledikant met de twee mannen er op, zonder enig gerucht omhoog, terwijl het vloerluik wegschoof.

— Ziezo, daar zijn we weer, zei Raffles lachend, terwijl hij zijn revolver wegstak, waarmede hij zich voor alle zekerheid gewapend had.

Het was volkomen doodstil in het grote huis dat wel uitgestorven leek te zijn.

Geruime tijd bleven Raffles en Brand in luisterende houding staan, en stapten toen behoedzaam door het gat in de deur die op de gang uitkwam.

De gang was zelf niet verlicht, maar er was een zwak schijnsel zichtbaar, blijkbaar afkomstig van een lichtbron ergens beneden in het huis.

Raffles gaf Brand een wenk, en het tweetal sloop voorzichtig de trap af.

In de vestibule brandde een klein electrisch lampje.

De twee vrienden gingen de gang in en bleven voor de deur van het dienst-

vertrek staan.

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat en fluisterde toen bijna onhoorbaar:

— De oude heks zit daar binnen. Wij zullen haar onschadelijk moeten maken, anders hebben wij de handen niet vrij.

Hij draaide de kruk van de deur om, en het volgende ogenblik stonden de twee mannen tegenover de oude vrouw, die doodsbleeke, met trillende lippen en een uitdrukking als van een opgejaagd wild dier in de ogen, was opgestaan van de stoel aan de tafel, waaraan zij had zitten lezen.

— Neem mij niet kwalijk, Kate, dat wij aldus onaangediend hier binnenkomen, begon Raffles. Maar wij moesten dit noodgedwongen wel doen. Steek uw handen eens uit, zodat wij ze kunnen vastbinden.

— Wat? krijste de oude heks. Zoudt ge u vergrijpen aan een oude vrouw? Wie zijn jullie en hoe zijn jullie hier binnen gekomen?

— Wat een vragen opeens, riep Raffles spottend uit. Gij moet mij excuseren, dat ik er niet op zal antwoorden.

Onder het spreken had Raffles de twee handen van het wijf gebonden, op zodanige manier, dat er niet aan te denken viel, dat zij zich zou kunnen bevrijden.

— En nu zullen wij zo vrij zijn je naar een van de kelders te brengen, want je aanwezigheid in dit huis kan ik niet hebben. Je zou mij maar in de weg lopen.

De twee mannen vatten de oude toverkol beet, en voerden haar het vertrek uit en langs enige gangen en trappen naar een der kelders van het huis, waaruit ontsnappen onmogelijk was.

Om haar te beletten, dat zij om hulp zou gaan roepen bond Brand haar een doek voor de mond, waarna zij met een dik touw, dat in de kelder lag, aan een zware ijzeren ring werd vastgebonden die in een der muren was vastgemetseld.

— Het was een onsmakelijk karweitje, amice, maar het moest toch gedaan worden, zei Raffles, nadat hij en Brand de kelder verlaten hadden, en zich op weg begaven naar de vestibule. Nu zullen wij

eens nagaan, waar wij ons in een hinderlaag kunnen leggen, zei Raffles, toen zij in de vestibule stonden. Wij moeten haast maken, want wie zegt ons, dat professor Nicholson niet ieder ogenblik zal verschijnen.

Raffles wierp een blik om zich heen, tot zijn ogen gevestigd bleven op de gaanderij die over de gehele breedte van de vestibule liep.

— Ik geloof, dat ik daarginds boven aan de trap een goede plek zie, om ons verdekt op te stellen, zei hij. Daar rechts van de trap bevinden zich vertrekken, die nooit gebruikt worden, en waar Nicholson dus ook nooit komt. In dat hoekje, waar het donker is, zullen wij ons plat op onze buik leggen en dan hebben wij door de spijlen van de balustrade heen die ons voldoende zullen verbergen, een goed gezicht op de huisdeur, en ook op de deur van de werk- en de consultatiekamer. Ook de gaanderij kunnen wij in de gehele lengte afzien.

— Dat is alles prachtig, maar als Nicholson nu eens eerst niet zijn werkkamer binnengaat maar de trap opkomt?

— Dan zal hij toch in ieder geval links afslaan naar zijn slaapkamer.

— Zou hij ons dan niet zien?

— Als hij ons ziet, dan is er nog niets verloren, want dan wordt de zaak dadelijk uitgemaakt: wie raak schiet heeft het spel gewonnen. En nu moesten wij onze observatiepost maar gaan betrekken, want het is reeds volkomen donker, en ieder ogenblik kan de heer des huizes verschijnen.

De twee vrienden gingen de trap op, en wierpen zich, boven gekomen, plat op de grond, die met een dikke looper belegd was, vanwaar zij de gehele vestibule gemakkelijk konden overzien.

Langzaam en traag kropen de minuten en de uren voorbij.

Opeens vroeg Brand alsof hem dat eensklaps inviel:

— Zou het niet mogelijk zijn, dat Nicholson reeds lang in huis en in zijn kamer is?

— Dat lijkt mij zeer onwaarschijnlijk. Hij zou immers begonnen zijn met het mechanisme van zijn slaapkamer in orde te brengen. Bovendien schijnt er vol-

strekt geen licht onder de deur door en ik herinner mij van de laatste keer nog heel goed, dat men het hier in de vestibule duidelijk kon zien als er in een van gindse twee kamers licht brandde. Er schiet niets anders op over, beste Charles, dan om nog wat geduld te oefenen.

Dat deden zij ook, en ten slotte zou dat geduld beloond worden.

Het was bijna middernacht, toen de twee mannen elkaar tegelijkertijd aanstootten.

Er werd een sleutel in het slot van de huisdeur gestoken en de deur ging langzaam open. Snel gleed een donkere gedaante naar binnen.

Raffles zag onmiddellijk dat die gedaante professor Nicholson was, zijn doodsvijand.

Hij was in een lange mantel gehuld, waarvan de brede kraag was opgeslagen en hij had een slappe hoed diep in de ogen getrokken.

Hij ontdeed zich aanstonds van deze twee kledingsstukken, bleef een ogenblik midden in de vestibule staan en opende daarop een kastje in een der muren, waarin zich een telefoontoestel bleek te bevinden.

Hij sprak op gedempte toon enige woorden, welke de twee vrienden niet konden verstaan, en zette het toestel vervolgens weer op zijn plaats.

Daarna opende hij de deur van zijn studeerkamer, en het volgende ogenblik had hij licht gemaakt, en klonk tevens ergens in het huis het gerinkel van een elektrische bel.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Nu belt hij waarschijnlijk om zijn huishoudster. Ik ben benieuwd wat er gebeuren zal als zij niet verschijnt.

Aldra zou hij antwoord op deze vraag krijgen.

Nogmaals klonk het gerinkel van de bel, en toen er nog zowat een minuut verlopen was, verscheen professor Nicholson op de drempel van de deur, zodat zijn lange, enigszins gebogen gedaante zich scherp aftekende tegen de helder verlichte kamer achter hem, en riep een paar malen achtereen:

— Kate. Kate. Waar zit je toch?

Er kwam geen antwoord, en in zichzelf mopperend en vloekend ging hij de gang in, die naar het benedenvertrek voerde.

De twee mannen daarboven konden hem nu niet meer zien, maar zij hoorden hoe hij de deur van het vertrek opende, nogmaals de naam van het oude wijf riep, en daarna verschillende deuren begon te openen.

Een ogenblik later kwam hij terug, en ging de trap op.

Het volgende ogenblik zou hij tegenover de indringers kunnen staan en reeds maakte Raffles zich gereed om op te springen en zijn doodsvijand tegemoet te treden.

Maar halverwege de trap scheen Nicholson zich te bedenken.

Half luid, zodat Raffles en Brand het ditmaal duidelijk konden verstaan zei hij tot zichzelf:

— Zij wist natuurlijk niet, dat ik nu reeds zou terugkomen en is misschien uit gegaan.

Met deze woorden ging Nicholson de trap af en verdween weer in zijn werkkamer.

Raffles wachtte nog enige minuten, richtte zich toen half op, en zei op gedempte toon:

— Ik geloof dat nu het ogenblik is aangebroken, om met de ellendeling af te rekenen. Reeds enige malen heb ik met hem geduëlleerd, en ik hoop van harte, dat het thans de laatste maal zal zijn.

— Nog altijd dat onzinnige plan, mompelde Brand voor zich heen. Waarom

hem niet eenvoudig aangevallen en onschadelijk gemaakt? Zou je je zo lang bedenken, als je een dolle hond op je weg tegenkwam?

— Waarschijnlijk niet, Charles, maar een dolle hond is niet voor zijn daden aansprakelijk, en dat is een mens wél. Kom, wij zullen nu naar beneden gaan en eens zien, wat de professor uitvoert.

Ook Brand richtte zich op, om Raffles te vergezellen, maar juist gebeurde er iets, dat de beide mannen noodzaakte zich dadelijk weer plat op de grond uit te strekken.

Er liet zich een knarsend geluid horen, en toen klaptten vier treden van de trap om een onzichtbare spil om, en maakten aldus een groot gat vrij, waaruit achtereenvolgens zes mannen te voorschijn kwamen, die gevolgd werden door een nog jonge vrouw.

Een der mannen was een neger van buitengewone lengte, en met geweldige schouders, een stierennek en brede kaken, die in staat schenen keistenen te vermalen.

Niet zodra bevonden zij zich allen in de vestibule of de vier treden vielen met een doffe klap op hun plaats terug.

Een der mannen klopte op de deur van de werkkamer, die voorzichtig op een kier geopend werd en waarachter nu het gelaat van professor Nicholson verscheen, vlak boven de loop van een revolver.

Het wapen behoefde echter geen dienst te doen, en de zeven personen traden het vertrek binnen, zonder dat er een enkel woord gewisseld was.

HOOFDSTUK VIII.

EEN NOODLOTTIGE ONVOORZICHTIGHEID

Nog even bleven Raffles en Brand doodstil naast elkander liggen.

— Ik vrees, amice, dat wij juist vijf minuten te lang getalmd hebben.

— Dat denk ik ook, maar wie zou hier op gerekend hebben?

— Waarschijnlijk heeft Nicholson zoëven een aantal bendevoerden opgebeld, die zijn bevelen in een huis hier in de buurt afwachtten, welk huis met dit door een onderaardse gang in verbinding schijnt te staan. Je ziet wel, dat dit moordenaarshol nog geheimen heeft, waarvan wij het bestaan niet kenden.

— Dat blijkt, antwoordde Brand meewarig. Ik kan niet zeggen, dat onze positie er op is vooruitgegaan. Ik denk dat je het met mij eens zult zijn, dat de overmacht te groot is.

— Ik erken dat er een overmacht is, het valt te bezien of zij te groot zou zijn. Laat ons naar beneden gaan, om eens te horen, wat daarbinnen wordt besproken. Het kan voor ons van groot belang zijn om het te weten.

— Mag ik zeggen wat mijn plan is, Edward? Wij verlaten eenvoudig het huis en waarschuwen de politie. Als men hier professor Nicholson, die doodgewaand wordt gezond en wel in gezelschap van zeven gevaarlijke bendevoerden aantreft, dan zal men toch wel geen ogenblik aarzelen, om hem aanstonds te arresteren.

— Het plan is in theorie voortreffelijk, Charles, maar ik vrees, dat het in prak-

tijk op enige bezwaren zal stuiten. Je hebt zelf gisteren gezien, dat de werkkamer van professor Nicholson verscheidene geheime uitgangen heeft, en de politie kan hier niet zo ongemerkt binnendringen, of Nicholson zou gelegenheid te over hebben, zijn gasten te doen verdwijnen.

— Maar wat drommel, dan wijs je ze op die geheime tunnel.

— Ten eerste ken ik daar het mechanisme niet van, en ten tweede zou professor Nicholson immers eenvoudig ontkennen, dat hij van het bestaan van al deze geheimen in zijn huis iets heeft afgeweten. We weten dat hij daar nog geen half jaar woont.

— Misschien heb je gelijk, Edward, en toch blijf ik er bij, dat dit de enige uitweg is.

Raffles luisterde reeds niet meer, maar ging op zijn tenen de trap af.

Brand volgde hem, met kloppend hart en beducht, dat ieder ogenblik de deur zou opengaan en zij verrast zouden worden.

Aldra stonden zij op de dikke vloermat, voor de werkkamer van Nicholson.

Alle twee hadden zij hun revolvers ter hand genomen en Raffles bukte zich, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Enige tijd bleef hij in dezelfde houding staan, en legde toen het oor tegen de deurreet, om te proberen op te vangen, wat daarin besproken werd.

Er verliepen enige minuten tot Raf-

fles zich omwendde en bijna onhoorbaar fluisterend zei:

— Wij zullen ons weer moeten verschuilen, want ik geloof, dat de troep het huis aanstonds weer zal verlaten. Kom, wij zullen ons weer naar onze schuilplaats van zoëven begeben.

De twee vrienden wilden zich juist omdraaien om de trap op te gaan, toen Brand over de dikke mat struikelde, en met zijn schoen over de stenen van de vloer sleepte, bij zijn poging om zijn evenwicht te herkrijgen.

Zij hielden de ogen strak op de deur gevestigd, vast besloten om hun leven duur te verkopen.

Maar daarbinnen scheen toch niemand iets gemerkt te hebben, want het zachte stemmengemompel bleef voortduren.

Een paar minuten wachtten Raffles en Brand in dezelfde onbeweeglijke houding de komende gebeurtenissen af en toen er niets gebeurde, waren zij pas gerust gesteld en wendden zij zich om teneinde de trap te bestijgen.

Maar op hetzelfde ogenblik werden zij plotseling aangevallen.

Vóór hen stonden vier mannen, allen met revolvers gewapend, en toen vloog ook de deur van de werkkamer open en kwamen daaruit eveneens drie zwaar gewapende mannen te voorschijn, met professor Nicholson aan het hoofd.

Voor de twee vrienden van hun wapens gebruik hadden kunnen maken, waren deze hen uit de hand geslagen.

De verrassing was zo volkomen, de overval had zo onverwachts plaats gehad, dat Raffles en Brand ontwapend en stevig met touwen gebonden waren, voor zij zich nog goed en wel rekenschap van hun toestand hadden kunnen geven.

Brand vestigde zijn groenachtige ogen met een uitdrukking van duivelse zegepraal op de twee gevangen mannen.

— Wel, wel... begon hij, dat is een onverwachte ontmoeting, Mr Raffles, want met die naam zal ik je immers wel mogen aanspreken.

— Dat kunt gij doen zoals gij wilt, professor Nicholson, van het ogenblik af, dat het ook mij vrij staat je de grootste schurk ter wereld te noemen, antwoord-

de Raffles met een kleine buiging.

— Ik merk dat je nog niets van je onbeschaamdheid hebt verloren en dat je zelfs in het aangezicht van de dood mij durft tarten, snauwde Nicholson.

Hij wachtte even om te zien welke indruk zijn woorden zouden maken en vervolgde toen:

— Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat je dit huis niet levend zult verlaten. Ja, dat komt er van, als men assistenten heeft, die niet kijken waar ze hun voeten neerzetten en lawaai maken. Als dan de tegenstander zich houdt alsof hij niets gemerkt heeft, dan loopt zelfs een John Raffles in de val. Gij zult zeker wel toegeven, dat mijn omtrekkende beweging goed geslaagd is, nietwaar?

— Ik wil alles toegeven wat je verlangt, als je het maar kort maakt, antwoordde Raffles koel. Wij hebben ditmaal aan het kortste eind getrokken, maar je zult zien, dat je niet met lafaards te doen hebt, en dat wij de dood als moedige mannen zullen ondergaan.

— O, ja, zei Nicholson op sarrende toon. Denk je soms dat je er met de kogel afkomt? Neen, vriend Raffles, het toeval heeft gewild, dat ik juist hedenavond beschik over een middel om je ter dood te brengen op een wijze, die je zeker niet zult hebben verwacht.

— Beest, klonk het schor van de lippen van Brand die doodsbleek ter zijde was blijven staan. Je bent een duivel.

— Zwijs er verder over, Charles, zei Raffles op zachte maar bevelende toon. Laat hij doen wat hij wil, ik zal mijn lot gelaten dragen.

Nicholson vestigde zijn ogen, die nu half toegeknepen waren, op het gelaat van zijn doodsvijand en vervolgde:

— Ik wil je de eer niet onthouden, dat je in dit geval met grote schranderheid bent opgetreden en het had niet veel gescheeld, of je waart mij ditmaal de baas geweest. Maar nu ga je er aan, ik wil en kan niet voortdurend in gevaar leven. Ik wil je nu zeggen hoe je dit leven zult verlaten.

Hij vestigde zijn blikken op de reusachtige neger, die met over elkaar gekruiste armen een weinig terzijde stond en vervolgde:

— Laat mij je voorstellen aan Black Devil, een onzer ijverigste en stoutmoedigste leden. Hij is afkomstig uit Dahomey en hij is aan het hof van een der inlandse vorsten in dat land beul geweest. Je zult nu wel begrijpen, waar ik heen wil. Mijn zwarte vriend gaat op bewonderenswaardige wijze om met het beulsmes en misschien zul je wel hebben gezien, dat ik in mijn wapenrek verschillende kromzwaarden heb, die uitstekend voor het doel geschikt zijn.

Het vrouwelijke bendelid had zich een weinig achteraf gehouden, en staarde Raffles onafgebroken strak aan.

Zij was een nog jonge vrouw, met een gelaat dat vroeger zeker mooi was geweest, maar door een leven vol uitspattingen, lang voor de tijd verwelkt was.

Wat de reus betreft, die door Nicholson met de naam Black Devil was aangesproken, hij glimlachte zodat zijn grote witte tanden blikkerden, en wreef zijn reusachtige handen als iemand die zich over een aangenaam werkje, dat hem te wachten staat, verheugt.

Nicholson, die geen oog van zijn doodsvijand had afgewend, vervolgde, terwijl er een wrede glimlach om zijn dunne lippen trok:

— Wij hebben hier een uitstekende gelegenheid om dit werkje op te knappen in een der kelders, waarin zich een diepe put bevindt, waarin we je lijk zullen gooien. Geen haan zal er naar kraaien.

Hij trad nu op een rijk voorzien wapenrek toe, dat met oude fraaie wapens uit verschillende tijdperken prijkte, ging op een stoel staan, en nam er een kromzwaard af, met een brede kling.

Hij kwam van de stoel af, beproefde de snede van het wapen en vervolgde grijnzend:

— Zo scherp als een scheermes. Ik weet zeker dat het Black Devil niet de minste moeite zal kosten je het hoofd van de romp te scheiden.

De neger deed een paar passen naar voren, en nam het kromzwaard uit de hand van Nicholson over.

Hij bekeek het met het oog van een kenner, balanceerde het op zijn vinger, bekeek de snede en mompelde voor zich heen:

— Een prachtig wapen, meester. Het is een plezier om hier iemand mee te onthoofden. In mijn geboorteland heb ik er zelfs geen beter gehanteerd.

— Goed..., doe dan uw plicht. Gij geeft u met twee mannen naar de kelder, en verricht daar de taak, die ik u heb opgedragen. Wat de assistent van Raffles betreft, voor hem is een kogel voldoende. Maar eerst moet het vonnis aan zijn vriend voltrokken worden. Wij begeven ons nu naar de raadzaal in het aangrenzend huis en daar komt gij mij zeggen als gij uw taak hebt verricht.

Twee mannen grepen de gebonden Raffles aan, en sleurden hem met zich mee het vertrek uit, door een der gangen, een trap af, door een laaggewelfde deur naar een kelder, waar zich in het midden een diepe put bevond, waaruit een walgelijke stank opsteeg.

Brand werd in een klein vertrek zonder vensters opgesloten, waarvan de zware deur zorgvuldig gesloten werd.

Nauwelijks was Nicholson met zijn bendeleden weg, of de vier onderste traptreden draaiden weg.

Maar even nadat de bandieten de kelder verlaten hadden ging deze geheime deur weer langzaam open en verscheen er behoedzaam een donkere gedaante in de schemerachtig verlichte vestibule, die snel en onhoorbaar voortsloop.

HOOFDSTUK IX

IN HET AANGEZICHT VAN DE DOOD GERED

De bandieten die Raffles hadden vastgegrepen, trokken hem met zich mee, terwijl Black Devil met het blinkende zwaard in de hand de achterhoede vormde.

Zodra zij in de kelder waren, begon de neger zich tergend langzaam van zijn bovenkleren te ontdoen, totdat zijn bovenlichaam geheel ontbloot was, en de machtige biceps, en de krachtig ontwikkelde hals, zich vertoonden, als ebbenhout glanzend in het licht van de petroleumlamp, welke een der bandieten ontstoken had, en die een onzeker schijnsel in de sombere ruimte verspreidde.

Black Devil keek om zich heen, en liet toen zijn blik rusten op een leeg wijnavat, dat in een hoek stond.

— Ha, ha, dat is een uitstekend blok, riep hij uit. Ik kon het niet beter verlangen.

Hij gaf een der bandieten een wenk, die het vat dichtbij de put rolde, en het daar overeind zette.

Raffles had enige malen gepoogd de touwen te verbreken, waarmede zijn armen op zijn rug gebonden waren, maar hij moest tenslotte inzien, dat zij te sterk waren, en dat hij zich vruchteloos inspande.

Van dat ogenblik af nam hij het besluit, als een man te sterven en de dood moedig onder de ogen te zien.

Hij zou zijn doodsvijand althans niet de voldoening gunnen, dat hij in het aan-

gezicht van de dood gesidderd had.

Hij stond daar onbeweeglijk als een beeld met een trek van minachting om de lippen.

De neger had de twee bandieten opnieuw een wenk gegeven en deze grepen Raffles wederom vast en dwongen hem te knielen en het hoofd op de rand van het vat te leggen.

Raffles hooft geen tegenstand, omdat het hem niet zou gebaat hebben.

De drie schurken waren gewapend en hij was weerloos, dus wachtte hij gelaten, het naderend einde af...

Black Devil had het kromzwaard opgenomen, dat hij op de stenen vloer had gelegd, voor hij zich van zijn bovenkleren ontdeed, en plaatste zich nu wijdebeens naast zijn slachtoffer.

Hij hief het zwaard op, en hield dat een ogenblik met uitgestrekte handen boven het hoofd.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij liet het wapen weer zakken en beval kortaf:

— Doe hem zijn jas uit en zijn boord af.

De twee bandieten kwamen naderbij en daar zij de jas van Raffles onmogelijk hadden kunnen uittrekken, zonder zijn armen los te maken, rukten zij hem de boord af, en sneden de kraag van zijn jas met hun messen los.

— Zo is het voldoende, bromde Black Devil.

Met een suizend geluid ging het kromzwaard opnieuw de hoogte in.

De neger berekende enkele seconden de afstand, strekte de krachtige armen...

Het volgend ogenblik zou het wapen neerdalen en Raffles het hoofd van de romp scheiden... maar juist op dat ogenblik kraakte er een schot.

De neger slaakte een gebrul als van een gewond dier, en het kromzwaard viel kletterend uit zijn handen op de vloer.

Tegelijkertijd vloog de deur van de kelder open, die slechts op een kier had gestaan en een vrouw snelde naar binnen, in de ene hand de nog rokende revolver en in de andere een vlijmscherp mes, waarmee zij in een moment met een enkele forse ruk de touwen doorsneed, waarmee de armen van Raffles gebonden waren geweest.

Dit alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de bandieten nog niet van hun schrik en verbijstering bekomen waren, toen Raffles reeds overeind sprong, een hunner met een geweldige slag tegen de kin ter aarde velde, de revolver uit zijn zak nam, en die de andere schurk in de zijde duwde.

— Steek je handen omhoog, beval hij op korte dreigende toon.

Sidderend van een bijna bijgelovige vrees hief de ellendeling beide handen op en dadelijk werd hij door Raffles ontwapend.

Daarop bond hij de weerloos gemaakte bandiet met het touw, dat voor hem zelf was gebruikt en bond met het resterende gedeelte de tweede schurk die nog steeds bewusteloos op de vloer lag uitgestrekt.

Toen wierp hij een blik op de reusachtige neger, maar hij zag aanstonds, dat hier geen hulp meer kon baten, de beul was door de kogel midden in het hart getroffen.

Nu eerst wendde hij zijn ogen naar de jonge vrouw, die bewegingloos en met doodsbleeke gelaat was blijven staan en zei op zachte toon:

— Ik dank u. Gij hebt mij het leven gered. Ik zal het niet vergeten. Heb ik u zoëven niet gezien in gezelschap van... die mannen?

— Ja, Mr Raffles, ik was bij hen, antwoordde de jonge vrouw toonloos. Het schijnt dat gij mij niet herkent?

— Ik moet toegeven...

— Dat verwondert mij niet, zei de jonge vrouw met een bittere glimlach om de geverfde lippen. Ik denk dat ik in een jaar wel weer heel wat veranderd ben. Misschien zegt het u niets, als ik u mijn naam noem, maar toch wil ik het doen; wellicht herinnert gij u mij dan. Ik heet Daisy Coldblood, zo noemen mij de kameraden althans. Zij zeggen dat ik geen bloed in de aderen heb, ten minste niet het echte misdadigersbloed. Nu, ik zie wel aan uw gezicht, dat het noemen van die naam u niet verder brengt. Een jaar geleden hebben wij nog eens tegenover elkander gestaan; toen was de Meester van nu nog niet onze chef, maar professor Shydrift. Gij hebt al uw invloed aangewend, om mij weg te halen uit mijn omgeving. Door uw toedoen heb ik drie maanden, drie heerlijke, onvergetelijke maanden in een reine omgeving door gebracht, als huishoudster van een oude dame, die mij vertrouwde, omdat gij mijn voorspraak waart. En toen kregen zij mij weer in hun macht, zij haalden mij weg, zij exploiteerden mij opnieuw; ik was zwak, en ik verviel weer tot het afschuwelijk leven. Maar onder alle omstandigheden heb ik toch nooit de man vergeten, die zijn leven voor mij, een verworpeling, gewaagd had, en die gepoogd had, mij voor goed uit de poel van ellende en misdaad weg te halen, waarin ik verzonken was.

De jonge vrouw had dit alles op hese toon gezegd, en in haar ogen waar het brandde van nameloos wee en schrijnend berouw, was het duidelijk te lezen, wat er in haar omging.

Zij wierp een schichtige blik op het lijk van de neger en vervolgde:

— Ik heb u aanstonds herkend, ondanks uw vermomming, alleen aan uw stem. Hoe vaak heb ik niet aan u gedacht, in de nachten, dat ik mij slape-

loos heen en weer wierp ten prooi aan een berouw, dat ik niet bij machte was van mij af te schudden.

Zij wilde nog iets zeggen, maar de stem stakte haar in de keel, brandende tranen sprongen haar in de ogen, en snikkend leunde zij tegen de muur van de kelder.

Raffles trad op haar toe, greep haar beide handen, en ernstig klonk zijn stem toen hij zei:

— Dan wil ik nogmaals proberen u op de goede weg te brengen. Ja, nu herken ik u. Gij kunt niet bij die schurken blijven, gij moet weggaan, ver weg. Ik zal u helpen, maar eerst moet ge mij helpen mijn ongelukkige vriend te bevrijden, die deze ellendingen zouden hebben doodgeschoten, na mij van het leven te hebben beroofd.

— Ik zal u helpen, John Raffles, zei de jonge vrouw, terwijl zij snel haar tranen droogde.

Raffles overtuigde zich nogmaals, dat de twee bandieten stevig gebonden waren, legde hen zo ver mogelijk van elkander neer, en trok daarna de jonge vrouw uit de kelder mee, waarvan hij de deur op slot draaide.

Hij snelde, door de vrouw op de hielenvolgd, naar de kamer waar Brand hulpeloos op de grond lag, en direct vielen de twee vrienden elkander met een gesmoorde kreet van innige vreugde in de armen.

Daarna wendde Raffles zich tot de jonge vrouw en zei op dringende toon:

— Verlaat nu aanstonds dit huis, want er dreigt hier groot gevaar. Hier hebt gij geld. Vertrek onmiddellijk naar Croydon, op slechts een uur sporens van Londen, waar de bendeleden u zeker niet zullen zoeken. Begeef u daar naar het huis van James Whitecock, hetwelk de eerste de beste jongen u zal aanwijzen. Noem hem slechts de naam Brown en zeg dat hij u zendt. Dat is voldoende om u voorlopig onderdak te bezorgen, want Whitecock heeft dienaangaande mijn bevelen. Als mijn taak hier gedaan is, zal ik mij aanstonds bij u voegen, en dan zullen wij wel verder zien.

Het meisje barstte in snikken uit,

greep Raffles' hand, en bukte zich om die te kussen, maar de Grote Onbekende richtte haar op, en drong haar met zacht geweld door de vestibule naar de buitendeur, welke hij voor haar opende.

Nog een blik vol innige dankbaarheid, waarin echter tevens angst voor de toekomst te lezen was, wendde de ongelukkige jonge vrouw, het werktuig van gewetenloze schurken, zich naar hem om, en verdween toen haastig in de duisternis, die reeds begon plaats te maken voor de naderende dageraad.

Raffles sloot de deur zacht achter haar, ging de werkkamer van Nicholson binnen, nam de telefoon en belde Scotland Yard op.

— Zend onmiddellijk een man of tien naar het huis van professor Nicholson in de Victoriastreet. Het is een zaak van het hoogste belang. Ik zal u in staat stellen een zeer gevaarlijke bende bandieten onschadelijk te maken, en tevens een man, een duivel in mensengedaante, de aanvoerder van die troep. Doe het vlug want er valt geen tijd te verliezen. De rest zal ik u hier wel tonen.

Raffles hing de hoorn aan de haak en wierp Brand een veelzeggende blik toe.

— Ik zou me sterk vergissen, amice, als nu de dagen van professor Nicholson niet zijn geteld. Hij is zich van geen gevaar bewust, en als de politie niet al te onhandig is, dan kan men hem direct omringd door zijn medeplichtigen, laten arresteren. In ieder geval zal de politie nu toch wel geloven, dat de professor, een zeer gevaarlijke individu is, als ik ze de weg wijs naar het dievenhol, dat door een gang in verbinding staat met zijn woning.

— En James Henderson?

— Dat is waar ook, wij zullen hem nog even waarschuwen. Hij staat in de stille straat, bij de schutting.

De twee vrienden begaven zich naar een vertrek, waarvan de ramen uitzaagen op tuinen en onbebouwde terreinen, en daar gaf Raffles enkele lichtseinen door middel van zijn elektrische zaklantaarn.

Zij daalden daarop met het valluik in

de slaapkamer naar de kelder en wachten daar de komst van Henderson, die weldra verscheen.

Ternauwernood hadden de drie mannen zich naar de vestibule begeven, of buiten klonk het geluid van een naderende auto.

Het geoefend oor van de Grote Onbekende had reeds aan het geluid van de motor gehoord, dat een politieauto in aantocht was.

Hij opende de voordeur en onmiddellijk traden tien politieagenten binnen, voor deze gelegenheid goed gewapend, en aangevoerd door een inspecteur.

Deze kwam aanstonds op Raffles toe, salueerde en vroeg:

— Zijt gij het, die ons opgebeld hebt?

— Ja, dat ben ik, antwoordde Raffles kalm.

— Gij zijt toch niet professor Nicholson? Hebt gij soms iets van hem vernomen?

— Ja, dat heb ik, inspecteur. De professor is niet dood, want een kwartier geleden was hij nog hier in zijn woning.

— Wat zegt gij daar? riep de inspecteur verbaasd uit. Waar is hij dan nu?

— Hij neemt op dit ogenblik deel aan een vergadering van de gevaarlijkste boevenbende van Londen.

De inspecteur keek Raffles een ogenblik verbaasd aan, alsof hij dacht met een fantast te doen te hebben.

Toen fronste hij dreigend de wenkbrauwen en zei:

— Ik geloof toch werkelijk, dat gij ons voor de gek houdt, mijnheer.

— Geen sprake van, inspecteur, zei Raffles rustig. Wees zo goed mij te volgen, dat is alles wat ik van u verlang.

— Maar zoudt ge mij niet eerst zeggen, wie gij zijt, en hoe gij in dit huis komt?

— Dat zal ik u later wel uitleggen, laat het u nu voldoende zijn, als ik u zeg, dat gij verbaasd zult opkijken, als ik u zeg en toon, dat hier in deze zelfde vestibule zich de ingang bevindt van een geheime tunnel, die naar een even geheim vergaderlokaal ener dievenbende leidt.

— Ik kan het niet geloven, mijnheer, als ik het niet met eigen ogen zie, riep de inspecteur uit.

— Zet dan uw ogen goed open, maak zo weinig mogelijk gerucht, en houd uw revolver gereed.

Met deze woorden begaf Raffles zich naar de trap, en had na even zoeken een koperen stift gevonden, verborgen in een krul van de leuning, die op en weer bewogen kon worden.

Aanstonds draaiden de vier onderste treden als een deur open.

De inspecteur had moeite een kreet van verwondering te onderdrukken, toen hij in het donkere gat keek, dat zich voor hem opende.

Raffles sloeg hem even glimlachend gade en zei:

— Gij ziet daar enige treden en daar is het begin van de tunnel. Ik zal u met uw agenten gaarne vergezellen, want ook ik ben zeer benieuwd waar zich precies het vergaderlokaal van de bandieten bevindt.

De inspecteur gaf zijn manschappen een wenk, waarna allen behoedzaam de geheime gang in slopen.

Deze liep over een tamelijk grote afstand lijnrecht door en maakte toen een flauwe bocht.

Nog een eind verder bleven de mannen, die bij het licht van een enkele zaklantaarn deze weg hadden aangelegd, voor een zware eikenhouten deur staan.

Raffles legde zijn vinger op de lippen, bukte zich, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Een ogenblik stond hij aldus onweeglijk stil. Daarna richtte hij zich weer op en fluisterde de inspecteur in het oor:

— Aan de andere kant staat een man op post, die deze deur moet bewaken. Als wij er niet voor zorgen geen gerucht te maken, zal hij zeker alarm slaan en dan is het spel waarschijnlijk verloren. Als ge mij echter laat begaan, geloof ik wel, dat we die man onschadelijk kunnen maken, voor hij zijn kameraden heeft kunnen waarschuwen.

Toen de inspecteur goedkeurend knikte

te, haalde Raffles uit een binnenzak van zijn vest enkele fijne instrumentjes en stak een daarvan in het slot van de deur.

Zonder enige moeite, draaide hij de schoot terug.

— Doof nu uw lantaarn, zei Raffles fluisterend.

Een ogenblik later stonden allen in het donker.

Het was nu zo stil, dat aan de andere kant van de deur de stappen hoorbaar waren van de man, die op post was gezet, die nu eens naderbij schenen te komen en zich dan weer verwijderden.

Raffles wachtte het ogenblik af, dat de stappen bijna geheel waren weggestorven en opende toen snel de deur.

Deze deur bevond zich in een soort nis, zodat hij zich voorlopig aan het gezicht van de bewaker kon onttrekken, door zich dicht tegen de wand van die nis te drukken.

Hij liet de deur echter wijd open staan...

De voetstappen van de deurwachter kwamen weer naderbij.

Raffles sprong te voorschijn en velde de bandiet met een hevige slag tussen de ogen ter aarde.

Zonder een kreet te slaken stortte de man neer en was in een ommezien gebonden en gekneveld.

De politieagenten kwamen nu ook binnen en stonden nu in een tamelijk brede, lage gang die verlicht werd door twee kaarslantaarns, een aan elk einde.

Op de punten hunner voeten voortsluipend, volgden de politieagenten met Raffles, Brand en Henderson aan het hoofd, deze gang, tot zij bleven staan voor een tweede deur.

— Hier moet het zijn, fluisterde Raffles, die enige tijd in luisterende houding was blijven staan. Ik hoor daarbinnen stemmen.

Hij bukte zich opnieuw, om een blik door het sleutelgat te slaan, maar bijna onmiddellijk richtte hij zich weer op.

Er speelde een zonderlinge glimlach om zijn lippen.

Hij bracht zijn mond bij het oor van de inspecteur en vroeg fluisterend:

— Kent gij professor Nicholson van aanzien?

De inspecteur knikte bevestigend.

— En hebt ge wel eens Jack, the ripper, zoals hij genoemd wordt, gezien?

Weer ging het hoofd van de inspecteur een paar maal op en neer.

— Nu, dan kunt ge die twee heren daar in gezelschap zien.

Snel bukte de inspecteur zich, om op zijn beurt een blik door het sleutelgat te werpen.

Toen hij zich oprichtte lag er een uitdrukking van grenzeloze verbazing op zijn gelaat.

— Als ik het niet zelf zag, zou ik het niet geloofd hebben, mijnheer. Daar zitten nog meer boeven, die ik van aanzien ken, en waarvan er enige reeds tientallen jaren gevangenisstraf achter de rug hebben, en professor Nicholson zit er midden in. Wij moeten er onmiddellijk op af.

Voor Raffles de man had kunnen tegenhouden, had de inspecteur zijn vuisten op de deur laten neerbonken en riep uit alle macht:

— In naam der wet, doe open de deur.

Hij rukte woedend aan de kruk van de deur, die op slot bleek te zijn.

— Zij leren het nooit, mopperde Raffles.

Hij trok de revolver, die hij van de bandiet had afgenomen en joeg snel achter elkaar zes kogels door het slot, dat volkomen vernield werd.

De inspecteur traptte de deur verder open en allen drongen als een stormvloed naar binnen in een ruim vertrek, met slechts een enkel raam.

Dat raam stond open, en over de rand daarvan verdween juist het hoofd van professor Nicholson.

De inspecteur slaakte een kreet van woede en vloog naar het raam, terwijl zijn manschappen zich intussen meester maakten van de vijf of zes overige bandieten, die omsingeld waren en dus niet hadden kunnen vluchten.

Maar de inspecteur kwam te laat; er was van de vluchteling niets meer te

zien, het was alsof hij door de grond was gezonken, spoorloos verdwenen, te midden van een doolhof van smalle steegjes, waarop het raam uitzicht gaf.

Toen de agenten hun arrestanten wegvoerden, wachtte de inspecteur een nieuwe verrassing. De drie mannen, die hem de weg hadden gewezen, waren eveneens verdwenen, alsof zij in de lucht waren opgelost.

De volgende dag bevatten alle kranten een uitgebreid relaas van de raadselachtige zaak, dat bijna een gehele pa-

gina besloeg, verlucht door tal van foto's.

Raffles en Brand lazen die verslagen met gemengde gevoelens.

— Eén ding troost mij althans, zei Raffles, terwijl hij de Daily Express met een ongeduldig gebaar neerlegde, en dat is dat onze doodsvijand tenminste nooit weer als professor Nicholson kan optreden. Ik verheug mij er over, dat ik er toe heb kunnen bijdragen, dit resultaat te hebben bereikt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

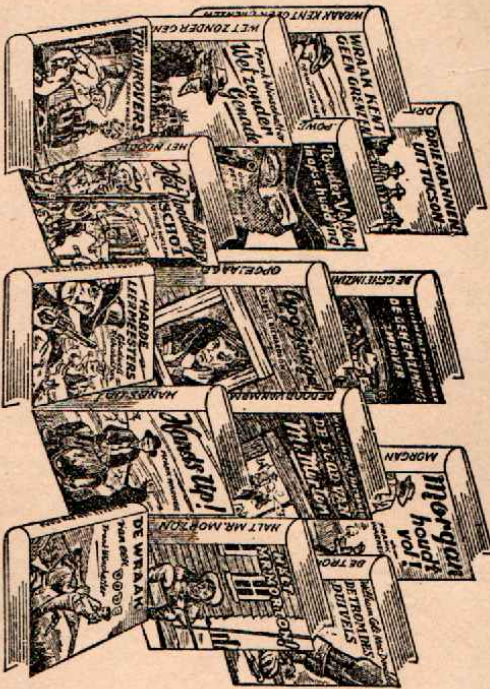
De goudzending naar België

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Trehrovers, door Frank Warner
2. Het Neudlottege Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Bode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De goed van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige Zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslageng totaol ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergestekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f ..... *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....

L. L.

ADRES: .....